

Giới thiệu Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa

Nó và hấn được hai bên gia đình đính ước từ nhỏ.

Thời điểm còn bé thì hai người vô cùng thân thiết nhưng sau khi nó du học từ Mỹ trở về thì lại giống như nước với lửa. Nó đã gây ra vô vàn rắc rối cho hấn.

Liệu sau mọi chuyện nó và hấn có thể ở bên nhau và thực hiện mối "hôn ước" trời định hay không?

Mời các bạn theo dõi và đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Nguyễn Nhã Vi Vi(nó): là một học sinh giỏi, cực giỏi nhưng nghịch ngợm, là con trong một gia đình tương đối khá giả. Thích ngủ nướng và vô cùng ăn nhieu(hèo mà bảo sao kha... kha)

Hoàng Thiên Phong(hấn):là đại thiếu gia của gia đình giàu có 1 0 2 trên thế giới, được thừa hưởng 1 gia tài kếch xù.Hấn hơi là bị kiêu căng à nha.Nhưng lại có 1 vẻ đẹp nhiều người đang sống nguyện chết đang trẻ nguyện già vì hấn (tuy vô cùng lạnh lùngmày mún tao lấy tiền đề mày không hả.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ lần đầu sau nhieu năm xa cách

;;;;;Lè của tác giả;;;;;

À quên, mk là Mon mới có 12 tuổi 10 tháng à nên có j thì mọi người thông cảm cho mon nha;

<3 cả nhà

Reng...Reng...

Bụp

Cái đồng hồ báo thức đáng thương đã bị thương hơi bị nặng và đang ôm đất mẹ.Nó thì vẫn còn nằm ườn ra ngủ ngon lành

- VI VI CÓ DẬY NGAY KHÔNG

Giongj hét phải nói là kinh hồn của mẹ khiến nó vội lao xuống giường làm VSCN.5 phút trôi qua, nó đã xúng xính trong bộ đồng phục trường xxxx.Nó nhìn mình trong gương một cách vô hồn rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đất tiền đang đeo.Đồng hồ ‘6h30’, nó vẫn tiếp tục sự nghiệp ngắm nó.

5 phút trôi qua

‘What’

Giờ nó mới vội vội vàng vàng lao xuống cầu, vợ vội miếng bánh mì.Nó chạy nhanh hết sức, vừa đi vừa chửi rửa cái đồng hồ báo thức

- Đáng chết, đồng hồ báo thức không chịu reo, tiệm đồng hồ làm ăn tât trách, tao thù cái ông bán đồng hồ

RẦM...

- Thăng chó nào đi mà không nhìn đường vậy, bộ bị mù rồi hả

Nhưng hình như là không thấy đau, còn mềm nữa chứ, mà hình như

- Á

Thì ra là nó đang nằm trên mình 1 người đàn ông

- Mất mũi mày để đầu thế hả, không nhìn thấy bồn tiểu thư à. Nó hét lên

- Cô đi không nhìn đường mà còn đổ thừa cho tôi à

- Anh còn dám cãi, à mà thôi bồn tiểu thư hôm nay ăn chay, đưa tiền bồi thường là được. Nó nhếch môi

Thứ gì chứ tiền thì nó rất là thích à, tuy nhà nó không nghèo nhưng bố mẹ quản lý tiền tiêu vặt của nó hơi bị căng nên lâu lâu cũng phải kiếm thêm ít thu nhập.

- Hóa ra lại là lũ háms tiền. Tiền chứ gì?

Hắn nói rồi nháy mắt với người đứng bên cạnh. Người đó hiểu ý liền lấy 1 đồng tiền trong ví văng xuống đường(Cho Mon xin đi, mon nghèo lém nè)

Nó nhìn những tờ tiền rồi nhìn mặt hắn. Nó chứa ghét những người kiêu căng như hắn.

- Anh nghĩ tôi cần những tờ tiền dơ bẩn này của anh à. Anh nằm mơ đi, tôi không cần những thứ rác rưởi này.

Nó nói rồi một mạch chạy đi. Hắn đứng ngây một lát rồi ngồi vào xe ô tô sang trọng khẽ nhếch môi cười. Xe ô tô từ từ lăn bánh đi

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trường mới

Tùng..Tùng...Tùng

Sau hồi trống vang lên giòn giã nó mới hót ha hót hải chạy vào. Nhưng thật không may, cái cổng sắt đã bị khóa lại

- Oh No. Nó hét lên

Nó bực mình chửi rủa

- Tại cái tên vô duyên đó hết, ngày đầu tiên đi học lại đi trễ, xấu hổ chết mất

Nó bực mình đá vào cánh cổng đang chễm chệ đứng đó như thách thức nó.

‘KÉT...KÉT...KÉT’

Cánh cổng mà cách đây 2 phút bị nó đá trọng thương đã được bác bảo vệ kéo ra. Nó cảm tạ ông trời biết nó là một người tốt nên phù hộ cho nó(t/g: Tốt ở điểm nào trời)

Sự thật luôn mất lòng, thật ra là bác bảo vệ đang mở cửa cho chiếc ô tô mà nó chết cũng không quên

“Quái lạ, sao hắn đi trễ mà vẫn được ưu tiên nhỉ”

Thời gian không có chỗ cho nó suy nghĩ, cánh cổng đáng yêu đang dần đóng lại. Nó tạm gác lại suy nghĩ lao nhanh vào trường. Sau vài phút chạy lòng vòng cái trường(Trường này rộng lém nha m người) nó đã đập trước phòng hiệu trưởng, nó gõ cửa

- Mời vào

Nó như không tin vào tai mình, ngẩng mặt lên nhìn vào ông thầy hiệu trưởng đáng kính

- Em tên gì? Tên đó vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc iphone 7 mới tinh.

‘Bốp’ một chiếc dép bay đi và đập xuống khuôn mặt soái ca của ai đó

- Ngược mắt lên nhìn ti ti đi thẳng em kính mến

Nguyễn Hoài Minh Tuấn(Anh): Hiệu trưởng trường nó và hấn theo học. Tuy lớn hơn nó 3 tuổi nhưng dù sao baby của nó cũng lớn hơn baby của anh nên nó dĩ nhiên là chị của anh.

- Oái, chị đến đây làm gì thế?

- Thằng này, đến trường không học thì làm gì.Mày định cho tao vô lớp nào đây.

Sau 1 hồi đắn đo suy nghĩ thì

- A4 nha, toàn giống “chó” quý tộc, lớp ưu tú của trường đề

Nói đến đây anh chợt cười rồi nói

- Đặc biệt là vô cùng đẹp trai nha, có lee min ho,...

Và cả Tùng Sơn nữa. Nói xong anh ngồi cười như đùa tự kỉ(Tội nghiệp ghê)

- Tao còn chiếc dép nữa nè ăn không

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thì ra là hot boy

Hello cả nhà, do hôm qua Mon bận nên không đăng chap mới cho mọi người được, hôm nay Mon đăng bù cho cả nhà chap dài lun nè. Mọi người nhớ thả sao với cmt cho Mon nha. Yêu cả nhà.

***** Con đường đến chap mới*****

Nó đi dọc dãy cầu thang

" Phải công nhận là cái trường này lớn thật, chạy bộ mấy trăm mét rồi leo cả chục lầu mới tới nó"(chục lầu á, trường nào vậy ta)

Cuối cùng thì cũng đến, nó nhìn sơ qua lớp học, lớp học có diện tích và cách trang trí đều khác các phòng còn lại, tiện nghi hơn nữa chứ.

" Người vừa thông minh vừa xinh đẹp như mình thì phải học ở lớp như thế này chứ" nó vừa cười khúc khích vừa suy nghĩ giống " bệnh nhân mới trốn trại" (Vi Vi: con kia, so sánh gì kì vậy. Mon: thì giống mà Vi Vi sáng ngay cái dép^_^)

Cô giáo bước ra nhìn nó

- Em là học sinh mới?

Nó vội thu lại nụ cười lúc nãy, khẽ cúi người

- Dạ vâng ạ(hiếm thấy khi nào nó như thế này)

Cô giáo dẫn nó bước vào lớp

- Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới chuyển đến, Vi Vi, em giới thiệu về bản thân đi

- Chào các bạn, mình tên là Vi Vi, rất mong được các bạn giúp đỡ

Sau màn chào hỏi nó không quên tặng cả lớp 1 nụ cười. Nụ cười này khiến các chàng trai của lớp nhìn nó bằng ánh mắt " thèm khát"

- Bàn cuối còn trống em ngồi ở đó nhé

- Vâng ạ

Nó đi dời ánh mắt xuống bàn cuối thì

- What, tại sao hấn lại ở đây.

- Có chuyện gì sao? Cô giáo hỏi

- Dạ không có gì. Nó trả lời

Nó đi với dáng vẻ vô cùng tức giận tới bàn cuối, tại sao số nó luôn gặp phải hấn chứ, đúng là oan gia.

"Làm ơn ngồi phía ngoài đi, tôi thích ngồi phía trong hơn"

Hấn ta không nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Người đến sau không được đòi hỏi. Nói xong hấn lại tiếp tục sự nghiệp gục xuống bàn và ngủ

Nó tức sôi máu nhưng không làm gì được hấn đành phụng phịu ngồi xuống và không quen lờm hấn

- Con trai gì mà kì cục

Nó không biết là những hành động cực kì đáng yêu đó của nó đã được hấn nhìn thấy hết. Hấn không nói gì chỉ khẽ cười thôi(cực băng mà cũng cười sao, khó hiểu)

-Con nhỏ đó mà được ngồi với anh Phong à. HS1

- Nó chưa bằng 1 cái móng tay của tao mà đòi giành anh Phong với tao à, mơ đi. HS2

- Rồi anh Phong cũng sẽ chọn tao thôi, anh ta chưa bao giờ nói chuyện với con nào quá 5 phút. Tao đạt kỉ lục được 6 phút rồi nè, nên mấy cung đường có hồng mà giành với chị. Mĩ nói(thật ra đó là lúc đang phân vai đóng kịch nha m. người)

Nguyễn Cao Ánh Mĩ Chùm sò của trường này, luôn hại nó nha, ghét con này đi

Sau hơn 3 tiết học cuối cùng nó cũng ra về. Đối với nó mấy tiết học này vô cùng nhàm chán vì bên Mĩ nó được họ hết rồi

- Ê bồ, nhớ tao không.

Ảnh minh họa phía trên là hấn lúc trong lớp nha. Mà không biết ở VN có cái trường nào mà ngủ trong lớp được không ta. Mon sẽ kiểm

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tên Phong

Hello các tình yêu, Mon đã trở lại và.... ăn hại hơn xưa rồi. Báo với các bạn một tin buồn là Mon không thể ra chap thường xuyên được, nhưng Mon sẽ cố gắng 2 ngày ra 1 chap vì Mon.... lười

Hôm nay Mon ra 2 chap để bù cho các tình yêu nhé, mong là các tình yêu sẽ tiếp tục ủng hộ truyện Heo kia, em không được ăn nữa.

Giọng nói đó là của Phùng Ngọc Mĩ(Nhỏ): 17 tuổi, gia đình giàu có không kém gì nhà hấn, khá là thông minh. Nhà giàu nhưng cũng rất là thân thiện, bạn thân của nó. Xinh đẹp tuy không bằng nó nhưng cũng đủ để người khác nguyện chết vì nhỏ. Thích anh lém eo(@_@)

Nó ôm chầm lấy nhỏ, vui sướng cười tươi

- Nhớ, tao ở Mĩ ngày nào cũng ăn no ngủ kĩ vì nhớ mày đó

- Có ý là gì hả con kia. Nhỏ phồng má tức giận

- Ý lộn, thôi đi ăn nha. Nó nói

- Để tao rủ anh Tuấn. Nhỏ

- Để tao

Nó vừa nói vừa lúi de yêu oppo f3 mới toanh ra gọi cho ‘ thằng yêu yêu dấu’

- 30 giây nữa có mặt tại nhà hàng xxxx không thì chết với bà

{Vâng ạ}

Đúng là anh rất đúng giờ à nha, vào giây thứ 29 anh đã có mặt và dắt theo 1 tầng băng trôi(Phong: dắt, mà nghĩ tao là gì. Mon: là gì thì tự hiểu -_-

- Chị nói gì vậy, người ta là hội trưởng hội học sinh đó, do tui em đang nói chuyện mà chị kêu đúng lúc quá nên dắt hẳn đi theo luôn.

- Tui hết muốn ăn rồi. Nó nói rồi kéo tay nhỏ đi

- Tôi định đi mà có người không ăn, thôi thì đi ăn một mình vậy. Hắn này giờ không nói gì giờ mới lên tiếng.

Ơt... Ơt...

Thôi xong, bụng của nó đang phản kháng hành động của nó rồi.

‘ Xấu hổ quá đi thôi, thôi thì dẹp cái sĩ diện, lo cho cái dạ dày trước mà người ta trả tiền chứ mình đâu có trả,lời’ Sau một hồi đắn đo suy nghĩ nó quay lại nhoẽn miệng cười.

- Được, tôi đi

Nó lem ra bộ mặt miêng cường nhưng trong lòng thì đang vui sướng tột cùng

*****Ta là đây phân cách đây*****

Nhà hàng

- Mi, em ăn gì? Tuấn ân cần hỏi

- Um.Um. ở đây có những người đầu óc vô cùng trong sáng, muốn làm gì thì ra chỗ khác mà làm. Từ ‘những người’ phát ra từ miệng nó khiến hắn cảm thấy vui vui không rõ nguyên nhân.

‘ Cho em 1 phần gà cay phô mai Hàn Quốc, 1 hũ kem Celano, 1 lon coca. Nhỏ cười tươi trả lời

- Còn chị và Phong thì sao? Tuấn

- Cho tôi 1 ly Starbucks. Phong trả lời hờ hững

Lê: Starbucks theo mình biết là một loại cà phê có kem thì phải, nó phải nói cũng khá là đắt, loại cà phê này rất nổi tiếng, được bán khắp thế giới luôn. Nếu có gì sai thì mọi người cmt nha, mk mù tịt về cà phê.

- Cậu tên Phong à. Nó hỏi câu mà có thể coi là ngớ ngẩn nhất cuộc đời nó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một tầng băng trôi đã từ từ từng bước tan chảy

Hắn không trả lời, nó thì đang suy nghĩ đến vị hôn phu của nó, hắn cũng tên Phong. Mà chắc không phải đâu, hắn đang là CEO của tập đoàn Phong Thiên mà làm gì ở đây(Bà chị ơi, người ta bik chị về nên mới chuyển tới trường này học đó. Tuy hắn là CEO nhưng cũng bằng tuổi chị thôi, người ta có bik chị là ai đó đâu)

Sau một hồi hồi tưởng thì

- Cho tôi 1 pizza hải sản, 1 phần mì ý, 1 phần gà nướng, 1 ly trà sữa Chago, 1 phần bánh bao kim sa, 1 phần bánh gạo cay Hàn Quốc, 1 lon cocacola.

Nó vừa nói xong thì nhỏ và cô phục vụ mất chữ O mồm chữ A. Còn tên em trai thì đã quá quen với việc ăn uống khủng khiếp của nó, còn hắn lên nhìn nó. Hắn cảm thấy cô gái này vô cùng đặc biệt, nó làm cho hắn cảm thấy vui, đôi lúc nó còn cầu giận với hắn, trả thù hắn, điều mà trước đây chưa một cô gái nào dám làm với hắn. Sự vô tư, ngây thơ, tình khiết của nó khiến hắn từ 1 tầng băng trôi đã từ từ từng bước tan chảy.

- Có chuyện gì sao. Nó vẫn tỉnh bơ

Lúc đó nhỏ với cô phục vụ mới hoàn hồn lại

- Không có gì.. thức.. ăn sẽ có ngay. Cô phục vụ nói lấp bắp.

Đúng là nhà hàng dành cho kẻ thượng lưu có khác, chỉ một lúc sau thức ăn đã được dọn ra. Thật ra thì của nó là nhiều nhất. Có thể nói 1 phần ăn của nó bằng người ta ăn cả tháng. Nó không xem trọng điều đó, nó chỉ vô tư cho rằng ' sống là để ăn, không ăn thì sống làm gì'. Nó đang ngón một đồng thức ăn trên bàn. Còn hân thì ngồi nhìn nó. Anh và nhỏ thì thân mật đút cho nhau ăn, nói những lời đường mật.

Trên kia là nó lúc ăn nha, Mon không tiện nói nhiều lúc nó ăn không thì nó lấy thức ăn để Mon mất. Bye mọi người, chúc mọi người buổi tối vui vẻ. Hẹn các tình yêu 2 ngày sau gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lợn lành thành lợn què

+++ An nyon ha sê ô +++ @_@.

Xin chào tất cả các bạn, lại là mon đây. Sau một thời gian ăn chơi thì mình lại tiếp tục trở lại với truyện rồi đây. Cảm ơn đại gia đình đã luôn ủng hộ truyện của mình, yêu các bạn cực kì luôn.

+++++

Nhà nó

- Chào má mi con mới đi học về, có gì ăn không mẹ

Nó vội vội vàng vàng lao vào bếp tìm thức ăn (lại ăn nữa à)

- Con bé này, lớn to đầu rồi mà vẫn vậy. Mẹ nó cười hiền

Nó vừa nhai nhồm nhoàm cái đuôi gà chiên vừa trả lời

- Mẹ à, con chỉ còn 1 năm để có CMND, 5 năm để tốt nghiệp đại học, 7 năm để có công việc ổn định thôi mà mẹ.

Mẹ nó lắc đầu nói

- Con đúng là cái gì cũng nói được, à mà mai con đi cùng mẹ đến dự tiệc đó nha, thiệt khổ tôi mà, con gái sắp thành con dâu nhà người ta rồi mà còn i chang con nít 3 tuổi thế này.

- Con không muốn xa mẹ đâu, với lại cũng lâu rồi chưa gặp lại Phong lớn như cậu ấy giờ ăn chơi sa đọa, trở thành 1 người bụng phê, dễ xòm. Lợn lành thành lợn què thì chết con à mẹ. Nhà mẹ

- Con mà không gặp thì gia đình họ sẽ biến tâm huyết cả dòng họ mình tan tành đó con, với lại mẹ chắc chắn với con là nó không có què, dù sao 2 đứa lúc nhỏ thân nhau lắm cơ mà.

- Dạ vâng, hi hi, đi ăn cơm đi mẹ

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mơ

Sau khi ăn xong nó liền leo lên phòng. Lôi cuốn ngón tình từ kệ sách xuống, với tay bật chiếc radio cũ kĩ. Âm thanh êm dịu từ chiếc ra đi ô phát ra hòa với ánh nắng phản chiếu lên hình ảnh cô gái bé nhỏ ngồi trên giường cười khúc khích. Nó ngây ngô đến là lạ, tự dưng cảm thấy giống mình là nhân vật nữ chính, được anh chàng điển trai hôn lên má. Nó bất giác cười tươi.

=====Cảnh đẹp không kéo dài=====

Chỉ được 20 phút đọc sách như thế thì giờ nó đã lăn ra ngủ. Khuôn mặt tỉnh tề, đôi chút trẻ con vui vào chần mà ngủ nhưng vẫn không dấu được khóe môi cong lên vui vẻ. (Thiên thần xuất hiện, 5 anh em siêu nhân đâu + _ +)

Trong giấc mơ của nó;;

Một cô bé xinh xắn trong chiếc đầm công chúa màu hồng vui vẻ chạy tung tăng trong vườn. Từ đâu một cậu bé trạc tuổi với cô bé chạy tới, chỉ vào tờ báo thời trang đang cầm trên tay

- Này Vi, cậu thấy đồng hồ này đẹp không

Cô bé nhìn theo ngón tay cậu bé, một chiếc đồng hồ cho nam màu đen sang trọng, quý phái hiện ra. Cô bé chớp chớp mắt

- Tớ định mua nhưng cậu bé ngập ngừng - đắt quá.

Cô bé nghe xong thì nhìn vào giá tiền

- Ôi mẹ ơi đắt thật. Cô bé nghĩ như thế nhưng không dám nói ra vì sợ bạn buồn.

- Cậu đừng buồn, khi nào lớn tớ sẽ mua nó tặng cho cậu.

Cô bé cười nhìn cậu bé. Đôi mắt cậu sáng lên và kéo tay cô bé chạy chạy đi chơi.

‘Một ngày nào đó em sẽ nhận ra những lời anh nói, mong là’

Nó choàng tỉnh dậy sau giấc mộng, với tay lấy điện thoại. Mẹ nó nhắn bảo đi mua quần áo chuẩn bị cho buổi tiệc. Nó ngáp ngáp rồi cũng leo xuống giường đi thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trung Tâm Thương Mại

Nó choàng tỉnh dậy sau giấc mộng, với tay lấy điện thoại. Mẹ nó nhắn bảo đi mua quần áo chuẩn bị cho buổi tiệc. Nó ngáp ngáp rồi cũng leo xuống giường đi thay quần áo.

Nó mặc một chiếc áo crop top màu trắng kết hợp với chân váy xanh dịu dàng. Nó buộc tóc cao gọn gàng để lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Nó vui vẻ ra khỏi nhà đi đến trung tâm thương mại.

Từ khi bước vào cổng trung tâm thương mại, ngoại hình của nó đã khiến bao trái tim chàng trai phải tan rã. Nó vẫn không biết gì, tiếp tục tìm thứ gì đó. Bỗng ánh mắt nó dừng lại ở vị trí một chiếc đồng hồ cũ kỹ được trưng bày ở một góc trong cửa hàng. Nó mỉm cười bước đến, cảm giác thỏa mãn khi thấy được món cần tìm

- Chị có thể giúp gì cho em không. Một nữ nhân viên bán hàng trẻ tuổi bước đến bên hỏi nó. Thấy nó vẫn khờ khạo nhìn chiếc đồng hồ chị lại hỏi lại lần nữa

- Em thích nó lắm à.

Đến lần này thì nó đã hết điếc rồi, nó quay đầu lại

- Vâng ạ.

Chị nhân viên cười thân thiện

- Nó cũ lắm rồi, ở đây còn nhiều mẫu mới đẹp lắm Chị nhìn vào ánh mắt kiên quyết của nó - Thôi thì nếu em thích thì chị tặng em, vì nó cũng chuẩn bị đem đi bán hàng chợ rồi.

- Em sẽ trả đúng với số tiền thực chất ạ, dù sao cũng là quà tặng. Nó mỉm cười.

Thấy được sự kiên quyết của nó, chị nhân viên cũng bán cho nó.

Nó vui vẻ cầm túi đồ vừa mua được đi ra khỏi trung tâm mua sắm. Vì sự vui vẻ đó nó đã vô ý băng qua đường mà không để ý gì cả.

- Buýp... Buýp...

Kett.....

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Người quan trọng

Nó nhắm tịt mắt cảm nhận sự đau đớn truyền đến. Nhưng lạ quá, không có cảm giác đau đớn gì cả. Nó hé mắt, đập thẳng vào mắt nó là khuôn mặt không tì vết của Thiên Phong, trên trán hắn còn có lấm tẩm vài giọt mồ hôi. Nó chớp chớp đôi mắt.

- Định ôm tôi đến bao giờ? Hắn nhếch môi cười, một nụ cười mà đã lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Hắn cũng tự đặt câu hỏi cho chính mình, tại sao lại cười trước cô gái này, đã lâu lắm rồi kể từ ngày hôm ấy.

Nó nghe hắn nói như vậy thì đỏ mặt, vội buông hắn ra. Lúc này nó mới nhớ đến chiếc đồng hồ, nó vội quay đi tìm túi đồng hồ. Vừa thấy nó nằm trên mặt đất nó vội lao đến, cầm lên mở ra xem xét bên trong. Nó thở phào nhẹ nhõm khi chiếc đồng hồ vẫn an toàn.

- Nó quan trọng với cô lắm à?

Nó cúi gập người cắn cắn môi dưới. Nó lắc đầu

- Chỉ là cảm giác muốn món quà dành cho người đặc biệt không bị gì thôi. Không biết rằng người đó có nhớ đến tôi không, hay đã lãng quên.

Hắn nhìn chằm chằm vào nó, không ngờ nó còn nhớ đến hắn, hắn cảm giác vui vẻ đến lạ thường.

Hắn bỏ hai tay vào túi quần bước đi và nói vọng lại.

- Người quan trọng đối với cô thì vẫn sẽ nhớ đến cô.

Nó không hiểu hắn đang nói đến điều gì, nó xách túi đồ lên đi về theo chiều ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp mặt

Sau khi về nhà thì nó thay quần áo chuẩn bị cho buổi gặp mặt buổi tối. Nó vốn là một đứa hậu đậu, lẽ mà thế nên là bố mẹ nó vứt nó ở salon làm tóc luôn. Nó được các nhân viên chăm sóc da cho nó. Tối bước trang điểm, nó chọn phong cách tự nhiên, điểm nhấn là đôi mắt to tròn trong suốt và má ửng hồng e thẹn. Nó chọn một bộ đầm màu xanh nhạt xòe dài tới đầu gối kết hợp với một đôi giày cao gót trắng thanh lịch, trẻ trung. Tóc nó được uốn xoắn tự nhiên, mỗi lần vén tóc lên sẽ thấy được đôi hoa tai hình cánh hoa bồ công anh nhỏ nhắn. Nó nhìn bản thân trong gương, nó thật sự không còn nhận ra mình là ai nữa. Khi còn đang mãi ngắm mình trong gương thì mẹ nó đã đi vào lôi nó kéo vào chiếc ô tô sang trọng đã đứng đợi sẵn bên đường.

- Coi con gái tôi đây này, xinh thế cơ chứ, đúng là người đẹp vì lụa mà.

Nó chu môi nói lại

- Thế bình thường con không đẹp à?

Mẹ nó véo má nó, cười hiền

- Con gái của mẹ lúc nào cũng xinh đẹp hết cả.

Đi khoảng nửa tiếng thì đến một nhà hàng châu âu lớn bậc nhất thành phố.

Bên gia đình kia đã đến trước đó và đang ngồi chờ.

Nó được anh phục vụ kéo ghế giúp, nó nhìn xung quanh tìm kiếm ai đó.

Bác gái biết ý liền nói:

- Phong nó nói đi mua quà cho con nên xin phép đến trễ một chút, chắc nó sắp đến rồi.
- Ai nhắc con đấy? Bác gái vừa dứt lời thì hấn đã tiến vào.
- Hấn nhẹ nhàng bỏ hộp quà màu hồng lên bàn chỗ nó.
- Quà cho cậu, ‘heo con’. Hấn cười đều.

Nó phòng má, chu môi. Thì là lúc nhỏ ai bảo là mẹ nó cứ ép nó ăn, cứ phải béo thì mới xinh. Lúc nhỏ nó cũng ngu ngốc đi tin lời mẹ nó, cứ thế vô tư mà ăn thôi. Hấn đặt cho nó biệt danh ‘heo con’ cũng là vì lí do đó. Lúc đó nó còn ngây thơ không suy nghĩ nhiều. Còn bây giờ, nó ngẩng mặt lên định chửi thì

- Là cậu. Nó bất ngờ hét lên

4 con người còn lại vì tiếng hét của nó mà quay lại nhìn nó.

- Bọn con gặp nhau rồi sao? Mẹ nó lên tiếng
- Không có ạ. Cả 2 con người đó đồng thanh.

Suốt cả buổi ăn nó không nói một lời nào, chỉ cặm cùi ăn mà thôi, ăn cho hết giận, ăn hết cả phần của thằng cha đó(Nói thế thôi chứ làm sao ăn hết được cái bàn vô văn thức ăn như thế được, đem về bỏ tủ lạnh ăn dần thì may ra).

- À mà quà con mua cho Phong đâu? Mẹ nó bất ngờ hỏi.

Cũng chính vì sự bất ngờ đó mà nó ho sặc sụa. Người bên cạnh tỏ ra là một soái ca lạnh lùng đưa ly nước cho nó, ân cần hỏi han.

- Đúng là con heo, cái tật tham ăn không bao giờ bỏ được.

Nó bắn ánh mắt tóe lửa với hấn.

Nó đi vào nhà vệ sinh, hậm hực chửi bới hấn trong gương. Khi hết tức nó mới đi ra ngoài.

Hấn đứng ngay ở cửa nhà vệ sinh. Nó đi lướt qua hấn, tay nó bị hấn kéo lại.

- Đừng tỏ ra không quen biết chứ ‘heo con’. Hấn vừa nói vừa đưa tay vuốt vuốt mặt nó.

Nó kéo tay hấn ra tát vào mặt hấn một cái rõ đau

- Này nhá, bà nhìn hơi bị lâu rồi đấy, ông tướng ông ngon lắm à, lúc nhỏ thì hiền lành, mũm mĩm, đáng yêu. Lúc lớn thì gặp ngay lần đầu đã thấy là đồ khó ưa rồi. Cậu nghĩ được cái mặt đẹp trai với nhiều tiền là ngon à, bà đây đếch cần nhé. Dám đụng vô bà à, bà không tha đâu nhá.

Nó hậm hực bỏ đi, chỉ còn hấn ôm má đau đốn, hấn nhếch môi cười, cuối cùng vẫn quay trở lại phòng ăn.

Nó vừa quay lại phòng ăn thì chả còn ai cả. Hấn đi đằng sau đút tay vào túi quần.

- Bố mẹ đi đâu vậy?Hấn gọi điện cho bố mẹ hấn.
- Bố mẹ có việc nên về trước nhé, con chờ con bé về giùm luôn nha con.

Hấn nhăn chân mày, văng dạ rồi cúp điện thoại.

- Bố mẹ cậu về rồi, mẹ tôi nói chờ cô về.
- Tôi không đi với anh. Tôi có đủ tiền về nhé, nó định lấy túi nhưng ôi thôi, lúc đầu mẹ nó lòi nó đi nhanh quá có kịp lấy túi đâu cơ chứ.

Hấn phì cười.

- Thế có đi không.

Nó không muốn mất mặt nên không chịu đi cùng hấn, bố mẹ nó sẽ không bao giờ bỏ rơi nó đâu mà lo.

- Thế là nó tiếp tục ngồi xuống bàn và ăn tiếp những thức ăn còn lại. Hấn thấy thế thì lấy áo khoác và đi lun.

Nó ăn đến khi bụng không thể chứa được nữa thì mới lờ mờ đứng dậy đi ra ngoài.

Không phải bố mẹ nó thật chứ. Nó mếu máo đi bộ ra ngoài. Nó hận thằng khốn nạn ấy, tốn công mua quà cho hắn thế cơ đấy. Nó lang thang trên đường không biết là phải đi đâu nữa, trên người nó không có tiền. Nó cứ thế mà đi thôi, đi mãi.

Trời đổ mưa rồi, nó phải làm sao đây, mẹ ơi, ba ơi, nước mắt nó trào ra, nó ngồi thụp xuống đường ôm mặt khóc, mặt kệ cho mưa vẫn mưa, nó vẫn khóc.

Kett.....Kettt.....

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Troll

Cô bị điên à, biết trời mưa còn không tìm chỗ trú, muốn chết à. Hắn gào lên kéo nó vào xe.

Nó như được nước khóc ào lên, hắn thấy nó như thế thì không biết phải làm thế nào. Hắn dỗ dành.

- Tôi sai rồi, là tôi không đúng khi để cô ở lại một mình, lên xe đi tôi chờ cô về.

Nó giương đôi mắt ướt lên nhìn hắn. Hắn kéo tay nó vào xe. Nó ngoan ngoãn để cho hắn thắt dây an toàn. Hắn lấy chiếc áo khoác phía ghế sau đưa cho nó. Không khí trong xe trở nên yên lặng cho đến khi hắn mở lời.

- Quà của tôi đâu? Hắn đưa tay ra.

- Hà, um.um... Nó đưa cho hắn hộp quà mà nãy giờ nó vẫn mang theo.

Hắn nhếch môi cười, tập trung lái xe về nhà nó.

- Này, tới nơi rồi.

Hắn quay sang thì thấy nó đang ngủ một cách ngon lành. Hắn thôi không gọi nữa mà lặng lẽ ngắm nó. Ánh mắt của hắn hiện lên tia dịu dàng trong phút chốc. Độ khoảng 30 phút, hắn thu lại ánh mắt đó, hắn giọng.

- Cô muốn ở trên xe của tôi lắm sao, xuống xe.

Nó vì giọng nói của hắn mà thức giấc, lơ mơ ờ ờ rồi xuống xe. Nó đang đi chợt nhớ gì đó quay lại thì xe đã chạy mất hút.

- Đi chơi vui không con? Mẹ nó cười tủm tỉm

Nó chợt nghĩ ra một chuyện gì đó

- Ồ.... Thì ra là do bố mẹ cố tình đúng không. Con giận bố mẹ luôn.

Nó lên phòng lấy quần áo đi tắm.

Nó bước ra khỏi phòng tắm, cảm thấy sấy tóc làm khô mái tóc dài của nó. Đang sấy thì nó nhớ ra việc gì đó, nó xuống lầu hỏi có bố mẹ về tung tích hộp quà của nó,

Nó cầm hộp quà trên tay, tim đập thình thịch khi mở hộp quà ra.

-Á, mẹ ơi, chuột chuột.... Ba ơi, chuột.

Thế là cả nhà nó mất ngủ vì em chuột.

Sáng hôm sau.

Nó hớn hờ ra khỏi nhà với bộ đồng phục cao cấp. Nó lòi điện thoại ra gọi cho Ngọc Mi.

- Mày rảnh không, qua đón tao đi, tao không thích đi bộ.

Khoảng 5p sau thì một chiếc ô tô sang trọng số lượng có hạn đi tới. Nó định đi vào xe thì bản mặt cười đều của Tuấn hiện ra.

Nó nhếch khóe môi, đi ngang qua Tuấn, mở cửa chui vào ghế lái. Nó ấn nút kéo kính xuống. Hươ Hươ tay. Nó trực tiếp lái xe rồi đi.

Đi được một đoạn thì nó mới mở miệng.

- Đây cậu biết ở đâu bán côn trùng không.

- Côn Trùng Biết.

Chiếc ô tô lao vun vút(mặc dù nó chưa có bằng lái xe) tới địa chỉ Mi chỉ.

Nó và Mi đi lên dãy hành lang đến lớp.

- Đây, cậu không khỏe sao, sao mặt tái nhợt thế kia. Mi ân cần hỏi han khi thấy mặt nó tím tái.

Nó lắc lắc đầu. Bảo do chưa ăn sáng nên mới bị vậy, ra chơi nó xuống căn tin ăn là được.

Nó vào lớp, đúng như nó dự đoán là hần chưa đến. Nó lôi 2 chai nước ra, nhét con dán vào một chai.

Khoảng 10 phút sau thì hần bước vào lớp. Hần gập đầu xuống bàn ngủ luôn.

Nó quơ quơ chai nước trước mặt hần.

- Cho cậu này.

Hần nhú mồm, ngơ vờ về chai nước. Nó cầm chỉ nước còn lại lên vờ khui nắp. Hần lấy luôn chai nước nó đang cầm.

- Tôi lấy chai này.

- HẢ.....

Hần vui vẻ cầm chai nước uống. Lúc đó thì cô vào lớp nên nó quay lên theo dõi và cười tủm tỉm suốt buổi học.

..... Tùng Tùng Tùng.....

Hần cầm chai nước lên uống tiếp thì như phát hiện ra điều gì đó. Hần đập chai nước lên bàn. Nó biết là hần thấy em nó rồi nhưng vẫn quay sang quan tâm

- Sao vậy, không ngon à.

- Cô, cái gì trong chai nước.

Hần hỏi câu mà hần biết thừa đáp án. Thật ra là hần không sợ gián đâu mà là do nằm trong chai nước, cái cảm giác đó..... Hần giơ tay lên bóp cổ nó. Hần không dùng hết sức mà chỉ đủ để con mồi vùng vẫy đuối sức.

- Bỏ tay ra. Nó đưa tay giữ lấy cổ.... Buông ra.

Mặt nó trắng bệch, thở khó khăn, tay cũng không dùng sức nữa. Hần hốt hoảng thả tay ra thì nó ngã nhào xuống đất, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người ấy

Đây là toàn bộ câu chuyện. Xin lỗi về những sai sót. *Cúi đầu*

2 tiếng sau.

Tại phòng y tế.

Nó đang được quyên cả một tổ y tế chăm sóc (Haiza, đó là do nó thân quen với hiệu trưởng) Nó từ từ mở mắt, nó nhú mồm vì khó thích nghi với ánh sáng. Nó mở mắt ra thì đã thấy khuôn mặt lo lắng của Mi

- A A, cậu sao tự đứng lại ngắt xù, làm người ta lo cho cậu chết đi à A A.

Nhỏ vừa méo mếu vừa ôm chầm lấy nó. Nó phát ón với cô bạn này à nha, thật là trẻ con à nha. Thế này thì anh phải khổ cực dài dài.

- Mi ơi, tao đói.

Nhỏ ngưng khóc lóc, đưa tay quệt quệt nước mắt.

- Mày ăn gì, tao bao.

Thế là hai tụi nó lên lớp lấy cặp rồi đi ăn. Dĩ nhiên là giáo viên không có ý kiến, ai mà dại đến nỗi đi chọc vào tụi nó cơ chứ. Nó liếc mắt nhìn bàn bên cạnh trống không, nó hơi ngáy người ra.

- Có gì sao? Nhỏ hỏi.

Nó thu đôi lại ánh mắt. Bảo không sao.

Nhà hàng Châu Âu

Nhà hàng này được xây dựng từ rất lâu nhưng đến hiện tại vẫn luôn phát triển, là địa điểm ăn uống của rất nhiều quý sò tộc, nói chung là những người có tiền. Mỗi món ăn dù là rẻ nhất cũng lên đến vài triệu. Dĩ nhiên với giá đó thì cách phục vụ cũng cực kì tốt. Thức ăn thì khỏi phải bàn, đầu bếp nhà hàng là một người tài giỏi, là quán quân rất nhiều các cuộc thi ẩm thực. Nhà hàng được trang trí theo phong cách rất kì lạ, 2 màu đen hồng thế mà lại đi với nhau, nghe nói là người đầu tư bảo làm vậy.

Nó và nhỏ bước vào quán, chọn bàn sát cửa sổ. Giờ này cũng chưa tới bữa trưa thế nên là không đông khách lắm.

- Cho em một Mi Spaghetti, Rosti, Cozido, Ước vớt sốt cam,

Sunday Roast, Porchetta, Khoai tây nghiền cùng hành lá và phô mai.

- Nay cậu ăn ít quá nhờ, nhỏ chằm chọc.

Dĩ nhiên là với khả năng ăn cả thế giới của nó thì chẳng bao lâu bàn thức ăn đã sạch bách. Quản lí cửa hàng còn tặng cho nó luôn một tấm thẻ vip của nhà hàng vì hóa đơn bốn mấy triệu của nó. (Haiza, bằng nhà tui ăn mấy tháng, tui nghèo lắm, vote cho tui)

Sau khi nó căng da bụng nó cùng nhỏ đi dạo trong công viên, như nhớ ra việc gì đó, nó hỏi nhỏ.

- Mi, này ai lôi tao xuống phòng y tế vậy.

- Tao cũng không biết nữa, nhưng khi tao xuống thì thấy Phong đi từ trong phòng y tế ra.

- Ồ. Nó gật gật đầu.

Sau đó thì nhỏ bỏ nó đi chơi với anh(là Tuấn ấy, ai chưa đọc mấy chap đầu thì đọc lại đi>_<).

Sau khi về nhà thì nó nằm ườn ra ngủ, kết thúc một ngày dài tại đây.-----

Công ty Phong Nghi(nghe là biết nhà ai rồi ha)

Hắn đang ở trên tầng cao nhất ở công ty 113 tầng này. Hắn vươn vai ưỡ ỏi khi phải ngồi lì trên bàn làm việc suốt 10 tiếng. Hắn cầm tách cà phê đã nguội trên bàn. Đứng bên kính cường lực nhâm nhi tách cà phê, cao cao tại thượng ngắm nhìn dòng xe cộ tấp nập phía bên dưới. Hắn chợt nghĩ đến nó.

=====Ta là dòng hồi tưởng của hắn=====

Nó nằm bất động trên sàn. Lúc đó hắn chả biết phải làm gì nữa. Đến khi mọi người xúm lại thì hắn mới ý thức được, hắn cúi người ẵm cô đến phòng y tế. Hắn sợ cô lại biến mất giống như người con gái năm ấy. Người con gái hắn yêu bằng cả trái tim, cô gái đầu tiên lấy đi giọt nước mắt của hắn, là cô gái làm hắn đau lòng, là người mà hắn muốn hận nhưng không thể nào làm được. Hắn ôm nó lao nhanh xuống cầu thang, nhanh chân nhất đi đến phòng y tế. Trần hắn khẽ nhai mồ hôi, chốc chốc lại quay xuống nhìn cô gái trong lòng ngực. Hắn đứng chờ ngoài phòng y tế, đôi mắt hắn nhìn vào trong khoảng không. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Hắn đưa tay lau giọt nước mắt, điều chỉnh lại giọng nói, nhắc điện thoại lên.

- Có việc gì?

- Công ty có chuyện rồi, giám đốc về nhanh đi.

- Được, tôi về ngay.

Hắn nhìn vào phòng cấp cứu lần cuối rồi xoay chân rồi đi.

=====Kết thúc hồi tưởng=====

Hắn đưa tay lên nhìn đồng hồ, cũng 2 giờ sáng rồi. Hắn đề tách cà phê lên bàn, lấy áo khoác rồi đi.

Hắn bước vào xe, người trợ lý cúi chào cung kính.

- Cô ấy thế nào rồi.

- Dạ. Người trợ lý không hiểu. À, sau 2 tiếng cô ấy tỉnh lại, đã về nhà rồi.

Hắn nghe xong thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hi vọng

Hôm nay là chủ nhật nên nó quyết định đi chơi. 7h nó đã dậy rồi cơ, tự động dậy đấy, không phải mẹ gọi nữa đâu. Hôm nay nó chọn một chiếc đầm xuống dài màu xanh dương sọc trắng. Điểm nhấn là phần bèo nhún ở ngực và rót vai. Thêm đôi giày búp bê nữa là tuyệt cú mèo. Không quá cầu kì nhưng lại đem lại cảm giác thoải mái, và đặc biệt là không sợ lộ vòng 2 khi ăn nhiều nữa chứ.

Nó lôi theo một túi vải màu trắng đựng vài cuốn sách và vô số đồ ăn vặt nữa. Thật chính chu để ra khỏi nhà.

- Sao, mày đi chơi với Tuấn á, thế còn tao thì sao, mày hẹn tao trước rồi mà. Nó nhăn mày khó chịu khi nhận được điện thoại từ nhỏ.

- Tao xin lỗi mà, có gì mai tao bao mày ăn tiếp.

- Nhớ nhé.

Nó chu môi cắt điện thoại vào túi. Hừ, bà đây đi một mình được nhé. Nó bắt một chiếc taxi đi tới hiệu sách.

À, mà quên, hôm nay nó có makeup đấy. Một chút son với má hồng thôi mà trông chẳng giống heo gì cả.

- Cháu chào cô, dạo này cô bán được không ạ! Nó nở nụ cười tươi với cô chủ tiệm sách.

- Vì đây à, dạo này Vì không đến cửa hàng cô đông hẳn đấy. Cô chủ cười đùa.

- Cô này, à mà những cuốn sách đó cô tìm giúp cháu chưa.

- Rồi rồi, con vào xem đi.

Nó đi qua kệ sách mà cô bán hàng chỉ. Nó vui vẻ với lấy cuốn hội họa cổ xưa. Nó hậu đậu thế nào mà lại làm rơi một cuốn sách khác. Nó nhặt lên. Gì đây, con heo cầm đĩa thức ăn bị rớt bởi một chàng hoàng tử. "Heo kia em không được ăn nữa" cái tên nghe chả hay tí nào. Vì tính tấy máy tò mò nên nó mua luôn quyển đó về. Nó vẫy tay với cô chủ cửa hàng rồi đi đến nhà hàng Châu Âu hôm trước. Thực ra nó cảm thấy cách bố trí rất thú vị và đặc biệt. Có điều gì đó thôi thúc cô quay lại đây. Nay nó gọi đúng chuẩn một thiếu nữ. Vén tóc sang tai, tay lật quyển menu. Gọi 2 món capuchino và bánh kem dâu. Nó cảm nhận như có ai đó đang nhìn nó thì phải. Nó quay đầu lại thì chẳng có ai cả. Nó cầm cuốn sách hội họa ra đọc chăm chú. Sau khi đã chén sạch cái bánh thì nó xách mõng ra thanh toán. Thật bất ngờ là bánh và capuchino của nó lại được ai đó trả rồi. Nó gắng hỏi nhưng chị nhân viên không nói.

Nó đi ra khỏi nhà hàng thì gặp một chú bán kẹo bông gòn. Trông chú ấy rất tội nghiệp nên nó mua hẳn cho chú ấy mười cây luôn.

Nó vừa đi bộ vừa nhâm nhi chiến lợi phẩm của bản thân. Bỗng nó thấy một bé gái đang đứng khóc ở vỉa hè.

- Em ơi, sao em lại khóc?

- Hức hức... em lạc mẹ rồi... hức hức. Cô bé nấc lên thành tiếng

Nó bối rối không biết phải làm thế nào. Nó lấy từ trong túi ra những cây kẹo đưa cho cô bé. Dĩ nhiên là con nít thấy kẹo là sẽ thích ngay nên em bé nín khóc luôn.

- Ngoan, chị dắt em đi tìm mẹ nhé.

Nó nắm tay bé gái đi xung quanh công viên với hi vọng tìm ra mẹ của bé. Nó biết chắc là khi lạc con thì người mẹ sẽ quay lại chỗ thất lạc để tìm.

- Con ơi, mẹ mẹ xin lỗi. Bỗng từ đâu một người phụ nữ tầm 30 chạy đến, đứa bé cũng khóc òa lên sủng sướng khi thấy mẹ. Hai mẹ con tạm biệt nó. Nó đi được thêm một đoạn nữa thì một thằng nào đó đã giật túi tiền của nó chạy.

- Đứng lại. Hôm nay bà mang giày đế bệt là mầy chết chắc rồi.(Câu muốn thò, ai đòi đứng lại bao giờ cơ chứ).

Thế là nó ba chân bốn cẳng rượt theo tên đó. Tên trộm chạy một đoạn đường khá xa, nhưng rất kì lạ, hần lại chạy vào một con hẻm cụt.

- Mày chết rồi con à, trả túi lại cho bà.

Thấy có gì đó rất lạ nhưng tên trộm đó dù sao cũng chạy vào đường cụt nên nó định nhanh lấy lại túi rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

- UM.... UM.....

Nó bị ai đó dùng khăn có tẩm thuốc mê bịt miệng. Trước khi lâm vào hôn mê hoàn toàn, nó nghe loáng thoáng những người đó nhắc đến hần.

Khi nó tỉnh dậy thì mắt đã bị bịt kín.

- Đại ca, nó tỉnh rồi đại ca.

Có người giật phăng tẩm bịt mắt của nó ra. Trước mặt nó là một người đàn ông khuôn mặt đầy vết tích, ông nhìn vào cô ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy thèm khát.

- Xem ra mắt của thằng Phong đó không tệ, nó có được vị hôn phu thân thể thật đẹp.

Ông vừa nói vừa dùng lưỡi liếm liếm môi.

Nó đang hoảng sợ cực độ, dù biết trong thời khắc này phải bình tĩnh nhưng thật sự nó không làm được.

- Tại sao ông lại bắt tôi, tôi chẳng có thù gì với ông cả.

- Mày không có nhưng hôn phu của mày có, nó đã làm cho công ty của tao lâm vào đường cùng đến mức phá sản. Nó khiến gia đình tao lăn lóc đầu đường xó chợ. Xem nó sẽ đau khổ thế nào. Ha Ha.

Nói rồi ông ngậm lấy vành tai của nó, tay hần thì vuốt ve đùi của nó. Nó khóc, nó không muốn như thế, nó phun nước bọt vào mặt ông. Ông tức giận tát nó bặt tai.

- Đã thế tao không thương hoa tiếc ngọc nữa.

Ông xé toạc váy của nó. Đưa tay ra sau lưng gỡ nịt cực của nó. Ông tiện tay nhét miếng vải vào miệng nó để nhờ nó cắn ông. Lúc này nó chẳng biết làm gì nữa, nó thực sự muốn gặp hần, thực sự hi vọng hần sẽ đến cứu nó. Mỗi lần tay ông đi qua trên cơ thể nó nước mắt nó lại tuôn trào. Ông cắn ngậm tai của nó, tay đưa dọc sống lưng.

Haiza, tại ta còn nhỏ nên viết về mấy phần hơi nhạy cảm này chắc không thỏa được lòng các mị đúng không. Nhưng ta đã cố gắng lắm rồi. Xin lỗi vì không thỏa lòng được cả nhà *Cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhận ra

Hôm nay quả là một ngày thật đặc biệt với Nấm(Nay Mon lúa đã đổi biệt danh cho quý sò tộc nè, sau khi kết thúc truyện này mình sẽ đổi tên thành Nấm luôn nhé). Ngày mà mình đã mong ngóng từ rất lâu rồi. Đó là truyện của mình trên santruyen đã đạt được 1000 người đọc ☐☐. Con số này có lẽ không là gì đối với một số bạn khác nhưng thật sự đối với mình đã là một kỉ tích xuất hiện. Từ một đứa bé suốt ngày thâu đêm cày truyện trên cái điện thoại cùi bắp đến sáng sùng húp cả mắt. Rồi đến năm mình gần 13 tuổi Nấm bắt đầu tập tễnh viết truyện rồi đăng lên Sàn. Thật sự khả năng viết của mình lúc đó khá là tệ, lên số lượng người đọc rất ít. Sau đó được một khoảng thời gian mình cảm thấy không hợp với công việc này nữa, mình chỉ giới đọc thôi. Khi nó mình đọc rất nhiều truyện, và đến tháng 4 năm 2017 mình bắt đầu lại với việc này. Dĩ nhiên sau bấy nhiêu thời gian đó thì khả năng của mình có tăng thêm được một chút. Lúc đó thì mình chỉ suy nghĩ là chỉ cần có 1 người đọc thì mình vẫn sẽ viết. Đây, thật sự khi mình thấy đứa con tinh

thần đầu tiên của mình được được hơn 1k người đọc mình đã vỡ òa, cảm thấy sự cố gắng của mình thời gian gần đây thật không lãng phí chút nào cả. Truyện của Năm được một năm rồi đây các bạn, hi hi, hồ thẹn quá, một năm rồi mà mới có ra được có mười mấy chap, đúng thật là con tg lười chạy mớ quá đi mà. Cuối cùng mình xin gửi lời cảm ơn đến tất cả những đọc giả của mình đã luôn ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. (mặc dù mình biết chẳng ai đọc hết những lời tâm sự này của mình cả)

À, bật mí cho các bạ trên Sàn là sắp tới mình sẽ ra một tập truyện ngắn về say nắng thời cấp 2 nhé. □ Giờ thì đọc truyện đi nà.

- Buồng cô ấy ra. Có gì thì tìm tôi mà kiếm chuyện.

Ông nghe thấy có người lạ thì buồng nó ra. Nhân cơ hội đó nó kéo váy lên. Hắn nhanh chóng xử bẹp hai tên lính của ông. Nó nhìn thấy thấy hắn thì nước mắt càng tuôn rơi. Cảm giác chờ đợi một người nào đó, người rất quan trọng, tưởng chừng như không thể gặp lại được nữa rồi vỡ òa khi người ấy xuất hiện. Ông thấy có vẻ phe ông đang yếu thế nên rút trong túi ra con dao kề sát cổ nó.

- Nếu mày không muốn nó chết thì quỳ xuống.

Hắn nhìn nó. Nó nhìn hắn, nước mắt giàn giụa, không ngừng lãch đầu. Hắn như thể mà vẫn quỳ xuống. Hắn cười, một nụ cười không mấy vui vẻ. Hắn vì một người con gái mười mấy năm không gặp lại mà bỏ qua sĩ diện của bản thân, bỏ qua tất cả để mà đuổi theo cô, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, sợ... bản thân sẽ hối hận nếu cô ấy có mệnh hệ gì, căn bản là hắn sợ mất nó. Nụ cười của nó là ánh sáng kéo hắn ra khỏi cuộc sống đen tối bình lặng vốn có, là nó đã đem tới cho hắn cảm giác thế nào là rung động, cảm giác mà đã quá lâu hắn không được trải qua. Hắn không muốn đánh mất đi nó giống như cô gái năm ấy. Cảm giác đó đau lắm. Có lẽ, hắn lỡ thích con heo này mất rồi.

Những tên thuộc hạ của hắn không ngừng dùng những cây roi to lớn đánh vào hắn. Hắn dù đau thế nào vẫn không rên la, vẫn cố cắn răng chịu đựng, tất cả là vì nó. Sao tìm nó lại nhồi lên như thế, có lẽ là đau lòng. Đau lòng vì người con trai trước mặt này, xót xa khi từng cây gậy đập xuống người hắn. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, hắn là người duy nhất hi sinh cho nó nhiều đến vậy, chỉ sau bố mẹ. Nó cố hết sức dùng răng cắn tay ông, rồi khỏi bàn tay ông, nó vội lao tới người hắn.

- Phong, cậu có sao không.

Hắn nhìn nó cười, đưa bàn tay lên lau đi nước mắt của nó, lắc đầu bảo không sao.

- Bây giờ còn tình với chả yêu, hay ông đây cho hai đứa cùng đi xuống địa phủ chung nhé. À, ai chết trước nhì, thằng này đi.

Ông giờ cây súng trong tay ra, nhắm vào đầu hắn.

‘Đoàng’ một phát viên đạn đã bay ra.

- Tất cả giờ tay lên.

Viên đạn bay xuyên qua đầu ông trước khi ông nhấn còi làm chết ngay tại chỗ. Cảnh sát nhanh chóng đuổi theo những người bỏ chạy. Ở trên sàn, đôi mắt hắn nhắm nghiền, có lẽ vì đau quá nên ngất đi, nhưng tay vẫn ôm khư khư cô gái trong lòng. Nó khóc nức lên đến thương tâm. Có lẽ trong khoảng khắc đó, cả hai con người đã đem người còn lại khắc sâu vào tận đáy lòng, nhận ra cảm xúc thâm kín của bản thân.

Sau đó thì nó và hắn được đưa vào bệnh viện(E hèm, lúc này đã mặc đồ vào đàng quàng rồi nha, mấy thánh bớt bậy đi). Nó thì chỉ bị băng bó vết cắt nhỏ ở cổ thôi. Sau khi chuyển xong bình nước biển thì nó lết xác qua phòng hắn. Hắn lúc này đang ngồi nói nói cười cười với mẹ hắn. Hắn coi vậy mà sau khi ngất xong mà chỉ bị gãy tay thôi, vài chỗ khác có vết bầm. Nó thấy hắn vậy thì thờ phào nhẹ nhõm.

- Vì à, vào đi con. Mẹ hắn tình ý nhìn thấy nó, liền đi ra ngoài mua đồ ăn để lại không gian riêng cho bọn trẻ.

Nó rụt rè đi tới bên giường.

- Cậu có sao không?

- Cậu nhìn thế này mà không thấy à, vì ai mà tôi bị thế này cơ chứ.

Nó nhìn theo tay hắn chỉ mà đau xót không thôi.

- Tớ, tớ xin lỗi.

- Xin lỗi xuống thế thôi à, cậu phải chấp nhận một điều kiện của tớ.

- Cậu nói đi, điều gì tớ cũng chấp tất. Nó hơn hờ.

- Làm bạn gái tớ đi.

Nó thật sự bị bất ngờ à nha, mặt đỏ như trái cà chua luôn. Đây có được tính là tỏ tình không cơ chứ. Nó bấu môi, không hoa không bánh gì à, nó đọc ngôn tình toàn thấy vậy thôi.

- Thế không đồng ý à, cậu hứa rồi không được nuốt lời đâu.

Nói dứt lời hắn kéo nó xuống hôn lên đôi môi chẳng mong của nó. Nó chớp chớp mắt, thế này là hôn sao, cảm giác thật lạ. Nó từ từ nhắm mắt lại, tập tòi đáp trả lại nụ hôn của hắn. Hắn cần nhẹ nhàng vành môi nó. Đến khi nó tưởng chừng không thể thở được nữa thì hắn mới buông nó ra. Thom chọt vào má nó.

Như gợi ý ở chap trước nhé, không sai đâu, có người chết đấy ✓ □

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngọt ngào ♥

E hèm. ...

Không biết từ khi nào mẹ hắn đã đứng ngoài cửa rồi.

- Mẹ có mua thức ăn cho cả Vi không.

- Con tưởng bà đây già rồi lắm cảm à, đủ hết nhá. Mẹ hắn cười nói.

Hắn mếu máo

- Tại ai mà bây giờ con không thể ăn thế này cơ chứ. Con giờ thành đứa vô dụng rồi, con không muốn sống nữa mẹ ơi.

- Ô Ô, mẹ thương, mẹ dứt con ăn nhé. Mẹ hắn đau lòng nhìn con trai. Mẹ mà, người nào chẳng thương con.

Hắn chớp chớp mắt. Mẹ nó hiểu ý liền lấy đồ về nhà bảo lo cho bố hắn, nhờ Vi chăm sóc hộ. Nó còn làm gì nữa chứ, dĩ nhiên là phải nhận lời rồi, từ chối được sao.

Thế là nó phải dứt cho hắn ăn, lúc này nhìn hắn như trẻ con vậy, ngoan ngoãn ăn cháo, khác biệt với tính cách lạnh lùng hàng ngày. Ăn được khoảng một bát thì hắn không chịu ăn nữa, đòi đi vệ sinh.

- Đi vệ sinh sao mà lâu vậy cơ chứ. Nó mắng thầm hắn.

Nó nhìn đồng thức ăn trên bàn sờ sờ cái bụng đói, cả ngày nay nó chưa ăn cơm à nha. Nó ngó ngó cửa nhà vệ sinh.

- Thôi đành ăn vậy.

Nó ngồi xuống, xách lên cái đùi gà chiên ăn một cách ngon lành. Với tốc độ ăn của nó thì chỉ trong mười lăm phút là chén hết cả bàn. Nó xoa xoa cái bụng nhỏ, tỏ vẻ thỏa mãn. Nó đâu biết rằng hắn này giờ đang đứng dựa vào tường nhìn nó ăn.

- Haiza, thế này thì sau này phải thuê vài đầu bếp cho bà xã rồi. Hắn xoa xoa đầu nó bằng tay không gậy.

Mặt nó giờ đỏ như tôm luộc rồi, ấp úng trả lời.

- Ai là bà xã cậu chứ.

Đúng lúc này thì Tuấn tới.

- Hai người sao rồi, tôi vừa nghe bác gái nói lại thì vội chạy tới đây ngay.

- Như cậu thấy đấy thôi. Hắn liếc mắt lên cái bàn.

Anh nhanh chóng nhìn qua, vừa nhìn là biết thủ phạm là ai rồi.

- Chị à, sao chị có thể dành ăn của cả người cứu chị chứ. Tuấn trách móc.

Nó tỏ ra bộ mặt ngây thơ vô số tội rồi nhanh chóng chuồn ra ngoài, xuất viện đi về. Hắn phì cười vì độ trẻ con của nó.

- À, mà Phong định làm gì với lũ người đó. E rằng việc này sẽ còn tiếp diễn.

Hắn trở lại về mặt lạnh lùng

- Tạm thời hấn chưa dám làm gì đâu. Nhưng tôi sẽ không để ai đụng vào cô ấy, việc này chắc chắn sẽ không lặp lại lần nữa.

Nhà nó. □

Nó đang ngồi ngắm lại những chuyện từ sáng tới giờ, nó ôm mặt cười ngây ngốc.

Sau khi cười một mình rất tỉnh xong thì nó lên facebook lướt mạng xã hội. Ấy, có ai gửi lời mời kết bạn này

- Hoàng Thiên Phong.

Nó ngỡ ngợ vào trang cá nhân thì. Wow, khủng hoảng tâm lý à nha, chỉ có cái nick trống không cùng cập nhật trường X mà đã có hơn 50 nghìn người theo dõi rồi. Hack phải không, rõ ràng là chủ tài khoản mười năm không hoạt động mà. Thôi thì chấp nhận kết bạn, dù sao người ta cũng có lòng. Nó ngồi lướt thêm tí nữa thì có thông báo. Nó nhấp vào xem. Oa, sốc tập 2, tên băng giá đó 10 năm không không lên mạng xã hội mà nay lại đăng một cái cap rất là deep.

“Nguyên vì em làm tất cả, dù có phải mất đi cánh tay này, anh vẫn nguyện chấp nhận”+ mặt thần thờ. Mới có một phút mà quá trời Fan nhảy vào thả tyn nhiệt tình, cmt hỏi thăm các kiểu.

Ting Ting...

Âm báo tin nhắn vang lên.

{(Thiên Phong)}

Heo con, đang làm gì vậy, có phải đang nhớ tôi không.

(Vi Vi)

Tưởng bỏ à, mà tại sao lúc sáng cậu lại biết tôi ở chỗ đó.

(Phong Phong)

Ờ thì, tôi đi kiểm tra nhà hàng, đúng lúc nhìn thấy cô nên đi theo, ai ngờ.

(Vi Vi)

Hóa ra người trả tiền là cậu, à còn cặp mắt theo dõi, hóa ra là của cậu, không phải lũ kia. Hận cậu, mai tránh xa tôi ra. }

Tức quá nó đi ngủ luôn mà nó đâu biết rằng trên trang cá nhân của người nào kia đã xuất hiện thêm một bài viết “ Xin lỗi, P sai rồi, đừng giận P nữa, tha cho P nhé V V. Heo con ngoan.”

Thế là cả trường lại được phen náo loạn, đi truy tìm cô gái V V kia.

----- □

7h sáng.

Rầm...

Thật sự rất thảm hại, nó rơi từ trên giường thẳng xuống nền. Nó thì chắc chắn là tỉnh ngủ luôn rồi, tay xoa xoa cái mông đáng thương.

Nó thay đồ sau đó đi xuống lầu.

- Má ơi, sao nhà trống vắng thế này.

Alo, ba với mẹ đi đâu hết rồi. Nó nhắc máy lên gọi.

- Sorry con gái, mẹ đi du lịch với ba con rồi, đi giúp việc cũng xin về quê mất tiêu rồi. Con đi ngủ nhờ nhà ai đi nhé, à mà mẹ nghe con hại thằng Phong gãy tay à, qua nhà đây ở rồi chăm sóc nó. Về mẹ xử con sau.

- Mẹ à, giờ con không biết ai mới là con mẹ đấy. Nó hờn giỗi mẹ nó.

=====

Trường X,

- Mi ơi, tao sang nhà mày cứ trú vài hôm nhé, ba mẹ tao đi du lịch rồi. Nó khều khều Mi quay xuống.
- Toi rồi, tao với mẹ tao mới cãi lộn ầm ĩ, e là không xong, hay mày sang nhà Anh Tuấn đi.
- Mày không ghen à. Nó trâu nhỏ.
- Ghen gì, Vi với Tuấn là chị em họ mà, vả lại Tuấn có nhà riêng, tha hồ mà quậy phá.
- Triền. Nó đưa tay tán thành với nhỏ.

Hôm nay chỗ ngồi bên cạnh nó trống trơn rồi, hay là do hán chưa khỏi, nghe nói xuất viện rồi cơ mà. Nó cố tổng hán ra khỏi đầu để tiếp tục nghe giảng nhưng tại sao trong thâm tâm vẫn cảm thấy trống vắng. Không biết giờ này hán sao rồi.

"Chờ đợi là hạnh phúc", vậy nên trong thời gian đó hãy đọc truyện khác của Năm ☐

Thanh Xuân Của Tôi Có Cậu. ☺

Mọi người hãy đóng góp ý kiến ở phần bên dưới hoặc muốn biết thêm về mình hoặc muốn tư vấn tâm sự gì thì vào facebook của Năm có để ở trang cá nhân nhé. Mình sẽ rất biết ơn những đóng góp của các bạn. ☐

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cùng đi ăn chực?

Au Au, Năm sẽ cố gắng rachap thường xuyên vào thứ tư và chủ nhật nha. Mọi người nhớ đón đọc đó. Yêu cả nhà, giờ thì đọc truyện thôi

Ra chơi.

- Mày nghe thông tin gì chưa, nghe nói hoàng tử công khai người yêu trên trang cá nhân rồi đấy. HS1.

Thế là cả lớp lại bàn tán xôn xao hết cả lên.

- Gì thế mày?

Nó vừa liếm muỗng kem vừa hỏi nhỏ.

Nhỏ chớp chớp mắt.

- Mày không biết thật à, Phong đăng status xin lỗi bạn gái V V gì đó.

Nói đến đây nhỏ nhận ra điều gì đó, tròn mắt nhìn nó.

- Không phải là mày đấy chứ.

Nó nhanh chóng bịt miệng nhỏ lại. Kéo nhỏ ra xa nói chuyện. Thật ra thì chuyện hôn ước của nó và hán chỉ có hai gia đình biết thôi. Ngay cả Tuấn còn không biết huống hồ gì là nhỏ. Sau khi giải thích xong với nhỏ thì giáo viên nhờ nó đi lấy dụng cụ cho tiết học sau ở phòng thực hành. Để giảm độ ồn và giữ an toàn thì phòng thực hành được xây dựng khá xa chỗ lớp học, còn phải đi qua khoảng đất trồng cây thuốc nữa chứ. Rủ nhỏ đi cùng thì nhỏ bảo phải bạn nhắn tin với Tuấn.

- Đứng lại

Nó quay lại đằng sau thì thấy Mi và bọn nữ sinh lớp nó. What the, muốn làm gì thế này.

- Có việc gì à.

- Tao nhắc cho mày nhớ, anh Phong là của tao, mày còn dám quyến rũ anh ấy thì đừng trách tao vô tình.

- Bà đây đánh sợ nhé, hù dọa được bà à.

- Mày dám... Tụi bây xông vào.

Nó mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy ra hết rồi, nó đâu biết võ đâu, chỉ được mấy chiêu mèo cào thôi, cả đám thế này là toi rồi. Má ơi, cứu con.

- Này mấy em kia làm gì đấy.

Tiếng thầy giám thị. Thầy giám thị trường này không phải dạng vừa đâu à nha, vừa hung dữ mà gia đình còn có chức có quyền trong nước, ai mà dám đụng vô chứ. Tụi đó sợ quá chạy hết luôn rồi. Nó thờ phào nhẹ nhõm. Mém chết.

- Mới không gặp nhau mà đã có chuyện rồi sao. Hấn vác cái tay bị gãy đi trông thật là đang thương à nha.

- Là cậu sao.

Thật ra là lúc đi vào trường hấn đã thấy nó bị bọn kia bắt nạt rồi, xem nó giương nanh múa vuốt như thế nào. Thấy heo con không chịu được rồi nên hấn gọi thầy giám thị xuống.

- Có bạn gái như thế này thật khổ quá đi mà.

Hấn nói rồi kéo tay nó đi lấy đồ dùng rồi để nó vác lên. May mà cô giáo có việc phải lên văn phòng gấp nên cũng chẳng trễ giờ học. Bọn con gái đặc biệt là Mĩ nhìn nó với ánh mắt căm thù.

Sau giờ học thì nó về nhà xách hai cái vali to tổ chức qua nhà anh. Nó ấn chuông thì rất lâu sau mới có người ra mở cửa.

- Mày thăm du à, hay sao lâu thế.

Nó nói rồi đưa hai cái vali cho anh vác vào nhà. Nó đi thẳng vào bếp lấy nước ngọt ra uống.

- Nhà mày hết đồ ăn rồi à, lát nữa.....

Nó trở mặt nhìn thành phần trước mặt. Một tay bị gãy để đó, tay kia lướt mạng xã hội, chân gác lên bàn.

- Mày, Phong sao lại ở đây.

- Tôi có phúc quá mà, sao cứ bị đuổi ra khỏi nhà là qua nhà tôi vậy, Mĩ ơi, cứu anh. Anh nhớ mặt đau khổ.

- Không phải bị đuổi, chỉ là bố bắt về quản lý công ty để đi du lịch với mẹ, không tán thành nên đi ở nhờ.

- Trời ơi là trời, đưa tiền đây, tiền thuê nhà, sòng phẳng ha.

- Bị khóa thẻ rồi. Hấn nói như không có gì.

- Còn tao bố mẹ trả sau nhể, chắc chú không dám lấy đâu ha.

Anh nhức hết cả óc, tự dưng lại có lũ ăn nhờ ở đậu thế này.

Buổi chiều

- Tuấn, tao đi siêu thị mua đồ ăn đây, chi tiền.

Anh đành móc ví đưa tiền cho nó, xót thương thay cái ví của anh.

- Tôi đi với, tôi cần mua ít đồ, lúc đi chẳng đem theo thứ gì.

Hấn thật là quý sò tộc à nha, đi ăn nhờ ở đậu mà không đem theo thứ gì để giờ phải đi mua. May mà hấn còn tiền mặt không thì anh ném hấn ra đường rồi. À, hôm nay nó mặc một chiếc áo trẻ vai màu cam với chiếc quần jean xanh ôm, thêm đôi giày thể thao trắng nữa. Tóc búi cao, nó đeo theo một chiếc túi xách nhỏ để chứa điện thoại. Hấn hôm nay đổi xì tai à nha, như đã nói phía trên là hấn không đem thứ gì hết nên đang mặc đồ của anh- Phong cách chừng chạc. Hấn mặc một chiếc áo sơ mi trắng không thùng, quần thể thao đem với đôi giày trắng cùng hãng với nó. Hấn đeo thêm chiếc mắt kính nữa là ợ phệch mặc dù quả tay hơi fail. Hấn gầy tay không thể lái xe, còn nó thì ô tô không biết, xe máy thì khỏi bàn. Thế là cả 2 quyết định đi bộ, vì ở đây taxi ít lui tới. Hấn vào siêu thị chém hết những thứ gì mà hấn thấy, toàn đồ hiệu. Nó thì chỉ chuyên tâm mua thực phẩm với lại bánh kẹo, một số đồ dùng cá nhân. Ấy thế mà khi thanh toán đại gia chỉ có 8 triệu, thiếu mất 2 triệu. Nó dĩ nhiên là người bù rồi. Mua nhiều nên người ta giao tận nhà luôn, đã giao xong mà hai tụi nó còn lết bộ chưa tới.

Nó sau khi về nhà thì gọi ngay cho Mĩ tới. Lúc này thì nó đang cùng với nhỏ chuẩn bị thức ăn cho bữa tối.

- Á, má ơi.

Nghe thấy tiếng hét của nó thì anh và hấn đang ở phòng khách lập tức chạy vào. Hấn thấy nó đang dùng cái nắp xoang che đi khuôn mặt mình, vừa nhìn là biết có chuyện gì xảy ra rồi. Hấn đi lại tắt bếp, lấy con dao từ tay nhỏ, đeo tạp dề vào và thái thịt. Nhìn hấn trông thật chuyên nghiệp, nhỏ với anh biết không làm được gì nên lên phòng chơi game bỏ nó lại một mình.

- Cậu biết nấu ăn thật chứ.

Hấn vừa bỏ rau vào chảo vừa bình tĩnh trả lời.

- Lúc nhỏ không có ba mẹ ở, giúp việc nấu không hợp khẩu vị nên phải lấn vào bếp.

- Ồ.

- Rửa cà chua đi, đừng nói việc này mà cậu cũng không biết làm đấy nhé.

Nó không muốn bị trêu lên ôm rô cà chua đi rửa.

Buổi tối,

Nó đang nhìn bản đồ ăn một cách thèm thuồng, thật là thịnh soạn quá đi mà. Có gà rán này, bò bít tết, rau muống xào tôm, canh cá ngừ, cà chua nhồi thịt, trứng củ xiên nướng, đúng chuẩn một bữa cơm gia đình.

- Ai chà chà, không ngờ em lại còn có tài lẻ này đấy. Anh lên tiếng.

Anh với nhỏ cứ thi nhau gấp thức ăn cho nhau, cảm ơn rối rít. Nó nhìn thật là chương mắt. Nó chăm chỉ gặm thịt gà, hấn bỗng dừng lại bóc tôm bỏ vào chén nó làm nó đỏ hết cả mặt.

Thế là hôm đó cả bốn đứa không chỉ được ăn no mà còn ngon nữa, dĩ nhiên nó là kẻ ăn nhiều nhất rồi, còn hấn thì ăn rất ít.

Sau bữa tối thì anh đưa nhỏ về, nhà chỉ còn lại hấn và nó.

Hấn thì đọc sách về kinh tế, nó không biết làm gì nên móc điện thoại ra lướt mạng xã hội, nó lười biếng quơ quơ tay ra lấy viên kẹo trên bàn. Viên kẹo rớt xuống đất, nó cúi cúi lồm lên. Hấn đưa tay ra chỗ cạnh bàn che lại để nó khỏi bị đụng đầu. Nó quay lên thì hấn mới rút tay về, suốt buổi nó cứ cười tủm tỉm.

Khoảng 30 phút sau thì anh về, thế là hai thằng con trai ngồi xem đá bóng, nó chẳng hiểu cái mô tê gì cả, ngồi ngáp ngáp dài.

- Muốn ngủ thì vào phòng ngủ đi.

Nó lúc này mới giật mình, hấn vẫn chăm chú vào màn hình mà tại sao lại biết nó buồn ngủ, không phải có mắt thứ ba chứ. Nó nghe lời hấn cũng đi vào phòng. Điện thoại nó hiện lên thông báo tin nhắn, là hấn.

- Phong muốn ngắm Vi ngủ.

Thế là hấn gọi video call cho nó mặc dù đang ở chung một nhà. Nó để điện thoại ngay đầu giường đủ để hấn nhìn thấy nó rồi dễ dàng đi vào giấc ngủ. Hấn vào phòng nó, kéo chăn lên, tắt điện thoại. Hấn mặc dù xem đá bóng nhưng vẫn biết mọi động tĩnh của nó qua điện thoại, thấy nó đá chán hấn nhủ mày lên đi vào phòng nó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cô gái năm ấy

Hôm sau.

Hôm nay trường nó có một buổi party nho nhỏ dành cho tất cả các học sinh chuẩn trước kì nghỉ Tết.

Nó từ sáng sớm đã dậy rồi, nó mặc một chiếc đầm xòe rút vai màu trắng thắt nơ ở eo. Với những đầm như thế này nó luôn chọn một đôi giày búp bê màu đỏ. Hôm nay nó thắt tóc xuong cá trông cực xinh luôn. Nó lấy túi xách ra khỏi phòng thì như sực nhớ ra điều gì đó, nó đi vào lại, mở hộp trang sức ra, đeo đôi khuyên tai ngọc trai. Thêm tí son môi đỏ cam cho cuộc đời thêm tươi. Hôm nay hấn mặc một chiếc áo phông trắng với quần tây đen. Hấn khoác thêm áo khoác phông bên ngoài. Còn Anh thì vẫn như bao ngày, vẫn là vest đen quý ông lịch lãm. Ba con người nhanh chóng lên xe đi tới trường

X.

Hôm nay các cô gái đều trang điểm thật xinh đẹp để mong người mình thích để ý đến. Mi hôm nay cũng thế, xinh như một công chúa luôn. Cuối buổi tiệc thì tất cả sẽ chụp hình chung. Hấn đứng gần nó, tay nắm chặt lấy tay nó.

Thế mà gần tới tết ba mẹ nó mới về đây, nó phải lôi hết vali đã đem qua nhà anh về.

Sáng nay hấn lái xe đưa nó và hình lí về nhà. Trước khi nó xuống xe hấn kéo nó lại hôn lên môi nó làm nó ngượng chết đi được. Nó vào nhà ngủ một lèo đến chiều thì đi ra sân bay đón bố mẹ. Nó chạy vèo vèo đến cửa sân bay thì A. Nó chạm phải ai đó rồi. Một cô gái rất chi là xinh đẹp à nha, đôi mắt to tròn, hình như là con lai thì phải.

- Em xin lỗi chị.

Cô gái kia phát tay, cười cười với nó rồi đi ra ngoài. Đúng lúc đó thì bố mẹ nó ra.

- Mẹ ơi, bố ơi, ở đây.

Tết năm nay đối với nó thật sự rất vui, mấy năm ăn Tết xa nhà rồi cơ mà.

Hôm 27 Tết hấn dẫn nó đi mua quần áo sắm Tết cơ đấy, nó vui không thể nào tả nổi luôn. Nó được tự tay chọn hoa đào ngày tết, được gói bánh chưng với mẹ. Hôm 30 Tết nó còn được đón giao thừa tung bưng ở nhà anh cơ, lâu lắm rồi nó mới cảm nhận được cảm giác hạnh phúc như vậy. Anh bỏ vào tay nó chiếc vòng tay được tết bằng chỉ đỏ với mặt hình chú heo con và cái chuông kêu leng keng leng keng. Nó tặc lưỡi bảo xấu làm ai đó giận đừng đừng đòi lấy lại. Là vậy đấy, cảm giác khi được hấn nắm tay cùng ngắm pháo hoa. Lại một năm nữa đã tới rồi, năm mới nhất định sẽ có rất nhiều khó khăn, đau đớn đang chờ hấn và nó ở phía trước, nhưng nó nghĩ chỉ cần hấn mãi nắm tay nó như vậy thì cả hai sẽ vượt qua tất cả những thử thách mà tạo hóa tạo ra. Cảm ơn cuộc sống vì đã để Phong đến bên Vi. Nó nhìn hấn cười đến vui về. □

Hôm mừng một Tết nó mặc chiếc áo dài cách tân màu xanh váy trắng cùng mẹ đi đến chùa. Gặp ai cũng bảo nó xinh, ra dáng thiếu nữ rồi làm nó ngượng chết đi được. Những ngày sau đó thì nó chỉ ăn và ngủ thôi, có qua nhà anh để hốt lì xì nữa, hấn một bao bụi luôn. Suốt cả cái Tết nó không hề gặp hấn cũng chẳng nhắn tin cho nó gì cả, buồn thối ruột.

Sau Tết.

Hôm nay nó đi học trở lại sau một kì nghỉ Tết dài thật là dài. Hình như sau Tết nó tăng cân rồi thì phải, phải chăm chỉ giảm cân thôi. Hôm nay bộ tứ lại hẹn nhau đi ăn, nó và nhỏ phải đi mua poster của nhóm nhạc Hàn Quốc nên hấn và anh phải đến trước.

- Nhã Hân về rồi, ngày mai sẽ đến trường học.

Hấn đang đọc sách thì dừng lại nhưng rất nhanh lại quay lại với việc đọc sách.

- Dù anh không biết giữa em và Nhã Hân có chuyện gì nhưng nếu như em đã chọn Vi thì nên quên cô ấy đi, nói rõ ra tất cả mọi chuyện.

Đúng lúc đó thì nhỏ và nó đi tới.

- Hai người đang nói xấu gì tụi tôi à.

- Đâu có gì đâu chuy.

Hôm nay nó được bữa siêng nên tới thư viện tìm sách đọc. Nó nhìn bàn phía trên hình như người đã từng gặp. Nó leo lên trên ngò thì đúng i chóc.

- Ày, em lại gặp chị rồi, chị tại sao lại ở đây.

Cô nhìn nó chưa nhớ ra gì.

- Em gặp chị lúc ở sân bay đấy.

Lúc này thì cô mới lơ mờ nhận ra, à lên.

- Thế chị là học sinh mới à, em chưa từng nhìn thấy chị.

- Chị mới nhập học hôm qua.

Thế là hai con người nhanh chóng làm quen với nhau.

----- (Đoạn này mình tua thời gian hơi nhanh nha)

Hôm nay là sinh nhật của nó à nha. Nó mời quyên cả lớp tới dự luôn, à và cả chị Nhã Hân nữa. Nó mặc bộ váy công chúa với mái tóc uốn xoắn nhẹ. Nhận được quá trời quà luôn, thích cực.

Nó mãi buôn chuyện với nhỏ mà đâu biết rằng bên phía bàn của hân.

- Phong, lâu rồi không gặp.

Nhã Hân mang ly rượu tới mời hân. Trông ánh mắt hân lộ ra vẻ chán ghét, không để ý gì đến Nhã Hân, lòng cô đau lắm nhưng vẫn nở ra một nụ cười nhẹ.

- Phong, cậu biết chị Nhã Hân à.

- Không.

Nghe hân nói như vậy nước mắt cô chực trào ra, đã biết là sẽ như vậy nhưng lại cảm thấy buồn man mác. Cô cố kiềm lại nước mắt.

- À, chắc chị nhầm.

- Ồ. Mà Phong, đây là chị mình mới quen đây, là học sinh mới trường mình.

Hân không để ý đến lời nói của nó, cầm ly rượu lên uống cạn hết.

=

Trong thời gian chờ đợi hãy đọc truyện khác của Năm.

Thanh Xuân Của Tôi Có Cậu (One Shot)

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Leo tường ♥

Mình sẽ đăng truyện vào thứ tư và chủ nhật nên mọi người nhớ đón đọc nhé.

=====

Hôm nay thế nào mà nó lại ngủ dậy trễ cơ chứ, chạy muốn thực mạng tới trường nhưng nào ngờ. Haiza, phải leo tường thôi.

Nó đi xung quanh trường, may sao cái tường chỗ nhà xe thấp hơn chỗ khác. Nói thấp thôi chứ cũng phải hai mét, nó nhìn mà tặc lưỡi.

Nó quăng cái balo qua trước, chọn một nhánh cây đủ chắc chắn để leo lên.

‘Phập’

Ye, nó đứng dây phui phui tay, coi như đã hoàn thành mục đích.

- Em kia, leo tường vào trường, tên lớp.

Toi rồi, nó quay đầu lại với vẻ mặt ăn năn hối lỗi.

- Thầy ơi, tại đồng hồ em hư đó thầy, em lỡ đi trễ đúng một lần à thầy, thầy tha cho em đi thầy.

- Ha Ha.

Nó nghe thấy giọng cười thì ngoảnh mặt lên.

- Cậu, Phong sao cậu lại ở đây.

Hắn cười cười rồi một tay đút vào túi quần tay còn lại thì kéo tay nó đi vào lớp. Dĩ nhiên giáo viên không dám nói gì rồi, con nhà giàu nó vậy đấy.

Bữa trưa nó đi ăn cùng với anh và hấn.

- Hai người lại cãi nhau à.

Anh thờ dài và trả lời.

- Cô ấy quá vô lý, tôi hết chịu nổi cô ấy rồi.

- Con gái mà, đáng lẽ mày phải đi dỗ chứ, nhận sai một chút xui là ổn ngay.

Hấn xoa xoa đầu nó, gấp thức ăn vào bát cho nó.

Mẹ nó gọi điện cho nó bảo về sớm thế nên chỉ có anh và hấn ở lại.

- Phong, anh không biết có nên nói điều này không.

- Cứ nói.

- Thật ra, trước kia Nhã Hân từng mắc bệnh ung thư. Đó có lẽ là lí do cô ấy rời xa em.

Hấn hơi khựng lại, sau đó lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại mà dường như đã thuộc lòng nhưng đã lâu lắm rồi không liên lạc. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ ngọt ngào.

- Alo, Nhã Hân nghe.

- 5h, gặp tôi tại cà phê X.

Cô rất bất ngờ khi người gọi đến lại là hấn nhưng chưa kịp hết bất ngờ thì hấn đã cúp máy. Cô ngồi thẫn thờ một lát rồi lấy túi xách đi mua đồ chuẩn bị cho buổi gặp mặt tối nay.

=====

Trung tâm mua sắm,

Sau khi chọn được chiếc đầm trắng ưng ý thì cô tiếp tục chọn quà cho hấn. Có lẽ cô đã dần quên mất sở thích của người con trai ấy rồi. Trước kia vì điều kiện khó khăn nên cô chẳng mua tặng được cho hấn một cái gì ra hồn cả, toàn là hấn tặng cho cô thôi. Nhưng bây giờ thì khác rồi, sau vài năm cố gắng làm việc vất vả nơi đất khách thì cô đã có thể mua cho hấn những món quà phù hợp với đẳng cấp của hấn. Mãi mê ngắm nhìn những đồng hồ nổi tiếng và rất thịnh hành thì có ai đó gọi cô.

- Chị Nhã Hân.

Cô quay sang thì thấy nó, từ khi gặp nó cô đã có cảm giác rất gần gũi và mến nó. Nhiều người nghĩ cô là người khó gần nên bảo chảnh, thật ra cô chỉ ngại tiếp xúc với mọi người, còn nó thì luôn tươi cười bắt chuyện với cô.

- Vi Vi à, em mua được đồ chưa.

- Em mới mua được có hai áo phông à.

Nó cười tươi vui vẻ trò chuyện cùng cô.

- Mà em đói bụng quá, hay hai chị em mình đi ăn đi, em mới tìm thấy một quán ăn này ngon lắm.

Nó vừa nói vừa đưa tay xoa xoa bụng.

- Cũng được, chị đang đói.

Thế là hai cô gái bắt chiếc taxi đến một con đường ẩm thực sinh học sinh. Ở đây có đầy đủ các món ăn mà học sinh hay ăn, vừa ngon với giá cả rẻ nên rất đông khách. Hai chị em nhanh chóng tìm một bàn ngồi xuống.

Cô nhìn xung quanh, kí ức một thời bỗng ùa về.

Lúc đó cô làm gì có nhiều tiền nên ăn ở đây là điều tất yếu. Biết cô thích ăn vặt mà lại tiết tiền nên hấn thường xuyên dắt cô đi ăn ở những quán ăn như vậy, lúc nào cũng là cô chén sạch, còn hấn chỉ nhìn cô ăn. Lâu lâu cô mè nheo bảo hấn chế thức ăn rẻ tiền thì hấn mới ăn vài miếng cho có lệ. Mọi người nghĩ hấn tiếc tiền đúng không, nhà giàu thế cơ mà. Nhưng không phải đâu, một lần hấn dắt cô đi ăn nhà hàng xịn đẳng hoàng luôn, thế là sau bữa đó cô chạch mặt hấn luôn. Năn nỉ mãi thì cô mới nói là ăn ở nhà hàng tốn tiền hai tháng làm thêm của ba mẹ cô thế là từ đó hấn không dám dắt cô đi ăn sang

nữa.

Khi thức ăn được đem ra thì cô mới quay trở lại hiện thực. Một bàn thức ăn thật là ‘thịnh soạn’ à nha, đủ thứ hết luôn. Nào là bánh tráng trộn, gỏi bò khô, ốc bươu sốt, cút lộn sốt, ốc hương luộc, bánh tráng cuốn, hai lon coca.

- À, mà lúc nãy chị chọn đồng hồ cho bạn trai chị à. Nó buộc miệng hỏi.

Cô đỏ mặt, ngượng ngừng trả lời.

- Ủa, đã ba năm rồi không gặp lại, không biết cậu ấy có còn nhớ đến chị không hay quen người khác rồi. Chị đã đi du học mà không nói với cậu ấy.

- Chị xinh thế này mà ai lại nỡ cơ chứ, mà em chắc chắn là chị bỏ đi là có lý do. Chị chỉ cần giải thích là xong.

- Ồ.

Cô gật gật đầu đồng ý với ý kiến của nó. Vì là những món thích ăn nên cả hai nhanh chóng chén sạch sành sanh đến mức cả chủ quán cũng kinh ngạc với sức ăn trâu bò của tụi nó.

- Bye chị, chúc chị thành công nhé. Cố lên.

Cô vẫy tay chào nó rồi cũng bắt một chiếc taxi đi về.

Sau khi về nhà thì cô bắt đầu trang điểm, cô muốn hấn nhìn thấy cô trong hình dáng thật hoàn hảo. Thả tóc ngang vai, bỏ mái thưa, đeo thêm đôi khuyên tai. Hôm nay cô chọn một đầm suông trắng với đôi giày đế bệt hồng nhạt.

Trong thời gian chờ chap mới hãy đọc truyện khác của Năm

- Thanh Xuân Của Tôi Có Cậu.(One Shot)

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sự thật ♥

Tại quán cà phê.

Cô rất dễ dàng để nhìn thấy hấn, hấn vẫn có thói quen ngồi ở cạnh cửa sổ.

- Phong, không ngờ cậu lại hẹn mình đến đây.

Hấn không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

- Nghe nói cô từng bị ung thư. Bây giờ sao rồi.

Cô rất bất ngờ khi cậu lại biết đến chuyện đó.

- Tớ đã phẫu thuật rồi, bây giờ rất tốt.

- Ừm, tại sao năm đó chị lại bỏ tôi mà đi.

- Tôi...Tôi.

- Có phải vì căn bệnh đó hay tại vì bố mẹ tôi. Tại sao chị lại không kể cho tôi nghe, chị không tin tưởng tôi à. Nếu năm đó chị kể cho tôi hết thì tôi sẽ bỏ tất cả mà đi theo chị rồi. Chị có biết rằng những năm tháng đó tôi đau khổ lắm không. Ở đây, đau, đau lắm này.

Hấn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào tim mình.

Cô ấp úng trả lời hấn.

- Tôi, Tôi xin lỗi. Năm đó vì biết bản thân khó mà qua khỏi nên tôi mới phải chọn cách rời xa cậu. Với lại khi đó bố mẹ cậu không chấp nhận tôi nên tôi phải rời khỏi, đó là cách tốt nhất cho cả hai mà.

Ánh mắt hắn đau thương đến lạ lùng.

- Thế tại sao bây giờ, chị còn quay lại.

Đó là câu hỏi mà ngay cả đến cô cũng không giải thích được. Tại sao cô lại lựa chọn quay lại khi mà trước đây cô đã dứt khoát mà rời xa hắn. Tại sao lại lựa chọn quay lại, có lẽ là do con tim mách bảo. Trong suốt những năm tháng ở nước ngoài, cô phải thực hiện trên mười cuộc phẫu thuật lớn và nhỏ mới giữ lại được mạng sống. Trong suốt thời gian đó, cô đã luôn nghĩ đến hắn, ý chí tranh giành sự sống mãnh liệt của cô đến bác sĩ còn phải kinh ngạc và gọi là kì tích. Ngày cô khỏi bệnh cô đã lao đầu vào làm thêm để mong có cơ hội quay về gặp hắn, cô mong ngóng từng ngày để về Việt Nam. Cô phải luôn cố gắng để làm việc mặc kệ những cơn đau sau phẫu thuật cứ thế mà kéo đến, cô luôn cố gắng để trả lại khoản tiền mà gia đình hắn đã đưa cho cô, cô muốn quay trở lại từ đầu với cậu.

Hắn tình ý nhận thấy con gấu treo trên túi xách của cô, là con gấu đôi của hắn và cô, không ngờ đến cô còn giữ món đồ đó.

Cô mở túi xách ra lấy xấp tiền đặt ngay ngắn đặt lên bàn.

- Nhờ cậu đưa giúp cái này cho hai bác, cho tôi gửi lời cảm ơn.

Cô nói rồi đứng dậy quay đi. Đến nước này thì cô không thể cố nín được nữa rồi. Nước mắt cô cứ thi nhau rơi xuống, cô phải lấy tay quạt rất nhiều lần nhưng không thể nào hết được. Đã thế trời còn mưa nữa chứ, chắc ông trời cũng ghét cô mất tiêu rồi. Cô đi lững thững trên đường mặc cho những hạt mưa cứ liên tục hắt vào mặt.

- A,hic hic, không thấy người ta đang buồn hay sao mà còn tông vào, hic hic. Cô được nước khóc òa lên.

=====

Nó đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng bánh bèo và xem phim hàn quốc.

- Ai cha, anh này đẹp trai quá đi à.

Nó chăm chú nhìn vào những chàng trai trong bộ phim mà nó đang xem.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm đánh tan không gian mơ mộng của nó. Nó tức giận quơ lấy cái điện thoại.

- Alo

- Anh Phong có phải là người quen của chị không ạ. Anh ấy đang say bí ti ở bar X, chị đến đón anh ấy về giúp với.

Nó nghe xong thì vội chạy ra ngoài, mang đại đôi dép.

- Tối như thế này còn đi đâu nữa đấy hả con.

- Con ra ngoài xúu rồi về.

Nó vừa chạy vừa trả lời.

=====

Nó chạy đến thì thấy hắn đang ngồi ở góc, mọi người ở đó cứ nhìn nó với ánh mắt kì lạ nhưng nó chẳng quan tâm. Hắn nằm gục trên bàn với ba bốn chai rượu lăn lóc trên bàn. Nhìn thấy hắn như vậy nó xót lắm, không biết tại sao hắn lại như vậy nữa. Nó đến gần lấy lấy hắn dậy.

- Phong ơi, tỉnh dậy đi.

Hắn nghe thấy tiếng nó thì tỉnh loay hoay tỉnh dậy. Hắn vừa thều thào gọi tên vừa véo má nó. Nó thấy hắn cười cười rồi kéo tay nó, ôm nó vào lòng.

- Cho tôi ôm cậu một lát.

Nó rất bất ngờ về hành động của hắn nhưng vẫn vòng tay qua ôm lại hắn.

- Dù mình không biết có chuyện gì xảy ra với cậu nhưng cậu nên nhớ là dù thế nào vẫn luôn có Vi Vi đây ở bên cạnh cậu.

Vi nó ôm hắn nên không biết rằng có một thứ chất lỏng đang chảy trên mặt hắn.

Sau đó thì nó đưa hắn về tới tận cổng theo địa chỉ mà hắn nói.

- Mẹ, con có chuyện muốn nói. Lên phòng con đi.

Hắn sau khi vào nhà thì mặt hầm hầm nổi nóng. Mẹ hắn cảm thấy hắn có điều gì bất thường nên cũng kiên dè với hắn.

- Con trai gọi mẹ có chuyện gì nào?

Hắn nhìn bà thật lâu, hắn không nghĩ đến người mẹ mà hắn luôn tôn trọng mà lại có thể làm những chuyện như vậy. Bà thấy hắn nhìn bà như thế thì đã biết có chuyện lớn sắp xảy ra rồi. Lát sau thì hắn mới mở miệng.

- Chuyện của Nhã Hân năm xưa, có phải mẹ đã can thiệp vào.

Bà thật sự bất ngờ với câu hỏi của nó. Tại sao nó lại biết cơ chứ, rõ Nhã Hân đã sang nước ngoài sống rồi cơ mà. Chẳng lẽ..

- Con bé nói gì với con, nó đã đồng ý là sẽ không quay lại rồi cơ mà.

- Thật sự là mẹ làm sao, con thật sự không tin nổi là mẹ là người như vậy. Mẹ ra ngoài đi.

- Con à, dù mẹ làm thế nào thì cũng là vì tốt cho con cả thôi. Con nghĩ mà xem, con bé lớn hơn con một tuổi đó. Việc đó cũng không sao, nhưng điều quan trọng là gia thế nó không được tốt, bố thì ngồi tù, mẹ thì làm ở hộp đêm. Nó thật sự chẳng tốt cho tương lai của con, mẹ chỉ muốn nó rời xa con để tốt cho con. Với lại mẹ cũng đã cho nó một khoản tiền xứng đáng để chữa trị rồi còn gì, mà nó còn mặt dày đến nỗi quay lại.

Thật sự thì lúc này hắn đã thật sự mất niềm tin vào người mẹ của hắn rồi. Hắn cười đau khổ, móc trong túi ra một cái phong bì.

- Đây, đây là số tiền mẹ cho cô ấy.

Bà thật sự hốt hoảng, bà đi ra khỏi phòng hắn để tránh bão sắp xảy đến.

----- Chờ đợi là hạnh phúc-----

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bệnh rồi

Sau khi bà ra khỏi phòng, hắn đã đập vỡ mọi thứ. Tiếng va chạm đồ vật làm bà phải run sợ. Hắn ngồi thụp xuống đất mặc cho những miếng mề chai cứ thế đâm vào tay hắn. Hắn khóc, hắn không ngờ là hắn lại rơi nước mắt, hắn tưởng nước mắt hắn đã cạn từ khi cô bỏ hắn mà đi. Hắn còn nhớ như in cái khoảnh khắc ở sân bay năm đó. Hắn níu tay cô cầu xin ở lại, hắn khoảng khắc đó không biết đã làm sai điều gì mà khiến cô giận hắn. Hắn xin lỗi cô nhiều lắm, hắn nói nếu cô ở lại thì hắn sẽ sửa hết tất cả, cô muốn gì cũng được. Thế nhưng cô đã gỡ tay hắn ra và bảo do chúng ta không hợp. Một chàng trai 16 tuổi cứ thế la hét nói yêu cô nhưng cô không hề quay đầu ngoảnh lại. Ít có ai biết, chàng trai đó đã phải hai lần đem đến trại tâm thần. Sau đó khi mời bác sĩ tâm lý giới về chữa trị thì hắn mới dần bình phục nhưng đã nuôi nấng sự hận thù trong hắn. Từ đó hắn trở nên lầm lì, lạnh lùng không còn hoạt bát như trước kia, chỉ đến khi hắn gặp nó.

Hắn không biết hiện tại bản thân phải làm như thế nào nữa. Phải chăng bắt buộc hắn phải làm tổn thương một trong hai cô gái đó sao. Hắn không muốn như vậy, hắn hối hận tại sao năm đó không điều tra rõ ràng để giờ đây cả ba phải đi trong một cái vòng tròn luẩn quẩn. Hắn mệt mỏi lắm rồi, cô hay nó, nhất định phải chọn một sao.

Hôm sau nó không muốn bị hắn chọc quê nữa nên dậy từ rất sớm rồi tắt báo thức ngủ tiếp. Vậy đấy, thế nên nó có kịp ăn sáng đâu.

- Cho em này.

Cô đưa bánh ngọt cho nó. Nó chìa tay ra nhận lấy và nói cảm ơn.

- À, mà chị với người yêu sao rồi.

Cô nghĩ về câu hỏi của nó. Hắn nghĩ sao về cô nhỉ, hôm qua có vẻ hắn thật sự rất tức giận. Cô phải làm sao đây. Cô lắc đầu.

- Ai mà có mắt như mù vậy, chị vừa xinh đẹp vừa dễ thương thế này cơ mà.

Nó nói dăm ba câu với cô rồi đi vào lớp trước vì cô còn phải dọn vệ sinh nữa. Hiu Hiu.

Nó nhìn bàn bên cạnh trống không. Sao lại không đi học nhỉ? Hay tại hôm qua say quá sáng không dậy nổi rồi. Nó mãi nhìn chỗ trống bên cạnh cho đến khi cô giáo gọi trả lời. Nó giật thót mình, là môn lịch sử đấy, nó làm sao mà biết cho được. Thế là cô giáo lắc đầu bảo hồn gửi trên mây rồi. Đúng mà, tâm trí nó giờ chỉ có hần thôi.

Sau giờ học thì nó quăng cái cặp cho Mi bảo đem về giúp rồi bắt taxi tới nhà hần. Thật ra thì nó không biết nhà hần đâu, chỉ là buổi tối đưa hần về nên mới biết thôi. Không biết tại sao mọi hôm nó không đường nào nhớ nổi số điện thoại của Mi với Tuấn mà bây giờ nhà hần thì lại nhớ rõ như vậy.

Nó bước vào nhà nó thì. Woa, to quá. Mặc dù nhà nó cũng được coi là to và sang rồi nhưng nó leo vào đây mới thấy khủng khiếp. Nó đi chậm chậm trong nhà, lạ thật, chẳng thấy ai cả. Cái nhà bự như thế này thì làm sao mà tìm ra được phòng hần bây giờ. Nó mò mẫm đi từng phòng, đến trước căn phòng có cánh cửa màu đen khác nhất so với các phòng còn lại. Linh cảm cho biết đây là phòng của hần. Nó gõ cửa nhưng chẳng có ai trả lời, nó liều đẩy cửa đi vào.

Nó đi vào phòng thì thấy hần nằm bẹp dí trên giường làm nó xém mắt hồn. Nó lại lay lay hần, thấy hần vẫn nằm im như vậy nó bắt đầu lo lắng. Nó sờ tay lên trán hần, ôi mà ơi, nó vội rút tay lại.

Nó vội chạy vào phòng tắm lấy khăn nhúng nước rồi chạy ra đắp lên trán hần. Hần dường như cảm thấy dễ chịu nên chân mày cũng không còn nhăn lại như trước nữa. Nó đi ra ngoài tìm bố mẹ hần.

- Cô Vi, tại sao cô lại ở đây.

Chú quản gia không biết tại sao nó lại ở trong nhà.

- Dạ, cháu bấm chuông nhưng thấy cửa không khóa nên đi vào. Mà sao Phong sốt mà không thấy ai chăm hết vậy ạ.

- Bố mẹ cậu chủ đi công tác nước ngoài rồi, tôi có nấu thức ăn cho cậu nhưng cậu nhất quyết không ăn. Hay cô đỡ cậu đi, biết đâu cậu lại chịu ăn.

- Cháu ạ.

Nó chỉ tay vào mặt mình. Nhận được cái gật đầu từ ông quản gia nó lúi thúi đi xuống bếp. Nó bắc nồi lên bếp định nấu cháo cho hần ăn. Nó thực sự là không biết nấu nhiều món cho lắm. Chỉ nấu lúi thúi, thấy cái gì thì bỏ hết vào nồi thôi, nó tâm niệm càng nhiều càng bỏ, không bỏ chỗ này thì bỏ chỗ khác. Ông quản gia đứng từ xa nhìn nó cười hiền.

Sau khoảng 15 phút thì cuối cùng bát cháo cũng hoàn thành hoàn hảo. Nó bung bát cháo lên phòng hần, hần lúc này đã tỉnh rồi, đang ngồi ngay ngắn trên giường. Hần thấy nó thì há hốc mồm, lúc tỉnh dậy thấy cái khăn thì hần nghĩ là quản gia.

- Nhìn gì mà nhìn, ăn cháo đi này.

Hần cầm bát cháo mà nhăn mặt.

- Mua ở đâu mà như cám heo thế này.

- Hà, tó, do tớ nấu đấy.

Hần nhanh nhẩu sửa lời.

- Tớ nói đùa thôi, nhìn là muốn ăn rồi, heo con làm mà, không ngon sao được.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Là nó ♥

Nó đắc chí cười. Lúc này thì bụng nó lại kêu Ọt Ọt làm nó xấu hổ muốn độn thổ. Cái bánh mà chị Hần tặng nó cầm rồi đi trực nhật luôn chứ có kịp ăn đâu. Vào lớp thì không thấy hần nên bỏ cặp luôn. Ra về thì chạy vội đến đây chứ có kịp ăn gì đâu. Hần kéo nó ngồi xuống, dứt nó ăn. Nó thật hạnh diện vì lần đầu nấu cháo mà ngon đến như vậy. Nó một muỗng thì hần một muỗng cứ thế đã hết sạch tô cháo.

Nó đem bát xuống bếp, khi quay lại thì thấy hần đang ngồi đăm chiêu suy nghĩ. Nó ngồi bên cạnh hỏi hần.

- Cậu nghĩ gì thế?.

Hần không nói gì mà chỉ ôm lấy nó. Châm chậm kể.

- Nhã Hân là bạn gái cũ của tớ. Trước kia vì hiểu lầm mới chia tay cô ấy, bây giờ mọi hiểu lầm đã được giải quyết. Nhưng bây giờ tớ không biết phải làm thế nào nữa, tớ chẳng muốn làm cậu buồn.

Chất giọng trầm trầm của hắn cứ thế rơi vào tai cô. Nhã Hân à, chẳng lẽ người mà chị ấy nói lại là cậu. Thế mà nó lại bảo hắn mù cơ đấy, nói ra không biết hắn sẽ giận nó bao lâu nữa.

Thực sự là trong lòng nó lúc bấy giờ chẳng vui gì cả, ai mà vui khi thấy người mình thích nghĩ đến người con gái khác cơ chứ. Người mình thích sao, hắn thậm chí còn chưa tỏ tình nó cơ mà, hay là do nó tưởng bở. Nó tỏ vẻ không quan tâm, phồng má.

- Đi mà lo cho bạn gái cậu ấy, lo tớ buồn làm gì.

Hắn biết nó nói lấy nên quay mặt nó lại, véo má nó.

- Không lo cho cậu thì lo cho ai.

Mới nói như vậy mà nó đã thấy ngọt lịm rồi, tim cứ thế đập rộn ràng hết cả lên. Nhưng nó vẫn bình tĩnh mà nói

- Cậu không cần phải lo tớ buồn, dù sao thì chị Nhã Hân cũng rất là tội nghiệp. Cậu chỉ cần làm theo con tim của bản thân, chỉ cần cậu tin tưởng tớ là được. Dù người cậu chọn chị ấy thì tớ cũng sẽ cố gắng mà chúc phúc cho cậu.

Nói thì nói vậy thôi chứ nước mắt nó vẫn rơi lã chã. Nó cố gắng nín khóc nhưng mà không được. Hắn nhìn nó khóc mà đau lòng, đưa tay gỡ đầu nó, chùi đi những giọt nước mắt trên má.

- Ngốc.

Có lẽ là hắn đã có sự quyết định rồi. Tuy biết rằng năm ấy cô rời xa hắn là có lí do nhưng có lẽ thời gian đã làm phai nhòa đi thứ tình cảm đó. Hiện tại, hắn đã có nó là đủ lắm rồi, hắn không muốn lại làm cho người con gái này thêm đau khổ nữa. Cô đã là quá khứ, người mà hắn cầm tay đi tiếp là nó.

Cô mơ màng tỉnh dậy, lấy tay che miệng ngáp ngáp. Cô nhìn trần nhà chớp chớp mắt. Một phút sau thì cô mới nhận thức được việc gì đó đang xảy ra.

- Em tỉnh rồi à, mau tới ăn sáng đi.

Anh đi từ ngoài vào trong phòng, bê theo một bát cháo thịt.

Lúc này thì kí ức từ tối hôm qua đã tràn về hết rồi, cô đập đập đầu bảo bản thân mình ngốc quá.

--- Tối hôm qua ---

Lúc đó Mi mới giận anh và cảm thấy mệt mỏi với thứ tình cảm đó nên hắn đi bộ để tinh thần được thoải mái. Không biết một cô gái từ đâu cúi gằm mặt đi va vào anh. Không những cô gái ấy không xin lỗi mà còn ăn vạ bảo anh va vào cô. Anh vốn đang bức mình nên kéo đầu cô gái ấy lên định chửi, anh nhìn ra cô nên ngừng lại động tác.

- Nhã Hân.

- Anh Tuấn, hu hu, Phong ghét em rồi, phải làm sao đây, huhu, em phải làm sao đây.

Cô như được nước khóc òa lên làm hắn không biết phải làm như thế nào cả. Đang vận dụng hết tất cả kiến thức dỗ dành con gái ra áp dụng thì cô đã kéo tay hắn đi. Cứ thế một nữ kéo tay nam đi đến quán nhậu, cô kéo anh ngồi xuống bàn, kêu hai chai bia với đồ nhắm. Cô đưa chai bia ra cùng với chai của anh, xem như là nước lọc uống hết một phần ba chai.

- Oa Oa, có phải em đã sai không hả anh, có phải năm đó em không nên bỏ đi hay không, giờ em phải làm sao đây, oa oa.

Anh không biết tại sao lại cảm thấy đau lòng thay cho cô nữa. Anh không biết nên khuyên cô như thế nào, anh không muốn đem những thứ trong sách vở ra nói, nhưng anh cũng chẳng biết nói gì nữa. Anh thờ dãi cầm chai bia lên.

- Em hãy cứ làm theo những gì mà em cho là đúng.

- Ha Ha, anh thật dễ thương, anh mãi là người anh tốt nhất của em.

‘ Anh’ sao, cơ mà đúng mà, sao anh phải thấy khó chịu đến thế này cơ chứ. Thôi uống cho quên hết sự đời vậy.

Lúc đầu thì cô uống rất hưng hỏ nhưng mà tư lượng kém nên hết một chai là cô đã lún say ra ngủ rồi hại anh phải cõng cô về nhà anh vì chẳng biết nhà cô ở đâu.

Cô rất là hư à nha, cứ như con mèo nhỏ rúc đầu vào cổ anh mà thôi. Lúc đó anh lại nghĩ đến Mi, nhỏ chẳng bao giờ ngoan ngoãn nghe lời anh cả, chắc

tại anh cũng nhỏ quá đến hư mắt

tiêu rồi.

----- Quay trở lại hiện thực-----

Cô thực ra cũng cảm thấy đói rồi nên vội đi làm VSCN rồi ra ăn cháo.

- Hừm hừm, cháo...an... nấu lúc nao cũng ngon ngon.

Cô vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Anh cười hiền, nhớ lúc trước khi nào hắn và cô sang nhà anh chơi anh đều nấu cho tụi nó ăn cả. Tụi nó cứ thích món cháo của anh ấy, lâu rồi không có cơ hội nấu cháo cho ai ăn cả nên anh cũng mục nghề rồi.

- Ăn nhanh đi rồi anh cho nhờ xe đến trường cùng.

- Ô kê con tên.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bố mẹ cô ♥

Hắn thì hôm nay có việc gấp phải thay bố đến công ty một chuyến nên nó vẫn chỉ ngồi một mình thôi. Trưa thì nó đi xuống căn tin ăn trưa, nó càng buồn thì càng ăn nên lấy một suất cơm với cả ổ bánh mì. Nó cầm thức ăn và nước uống đi ra bàn, nó nhìn thấy cô ngồi đó nên cố né tránh. Nếu là trước kia thì nó sẽ lao tới ngồi với cô ngay, nhưng bây giờ thì khác rồi. Thật không may là cô đã thấy nó và kéo tay ngồi xuống.

- Ngồi ở đây với chị đi.

Thế là cô ngồi huyền thuyên nói chuyện với nó, nào là chuyện cặp đôi tán tỉnh nhau trong lớp, việc sắp được đi du lịch. Cứ thế một người nói một người nghe cứ ậm ừ.

Cô khi được anh Tuấn nói cứ làm theo những gì bản thân cho là đúng thì cô đã quyết tâm làm cho hắn hết giận cô. Giận gì thì giận chứ đường nào cũng hết thôi, hắn thương cô đến vậy mà sao nỡ cơ chứ. Sau khi nó dành quyền cả một tuần điều tra lịch trình hàng ngày của hắn, biết là sáng nay hắn đang ở công ty nên sau giờ học cô đã bày trò.

Cô đứng trước cửa công ty đòi xông vào nhưng bảo vệ ngăn cô lại ném cô ra ngoài. Cô tức nên chửi rủa bên trong nhưng vẫn không cho vào hại cô đứng ngoài nắng cháy da cháy thịt.

Tầm hai tiếng sau thì hắn đi ra, cô vội chạy tới níu tay hắn.

- Phong ơi, đi chơi với tôi đi.

Hắn bất ngờ vì sự xuất hiện của cô, đưa tay gỡ tay cô ra. Cô giờ trở nên nheo nhóc, đưa tay ôm ngực bảo khó thở. Hắn thật buồn cười nhìn cô giả đau, vừa nhìn là hắn đã biết cô nói dối rồi. Biết là không muốn liên quan gì tới cô nhưng hắn lại không nỡ nên vờ không biết giả bộ miễn cưỡng cho cô lên xe. Từ khi lên xe thì cô sượng tận trời mây, thao thao bất tuyệt kể cho hắn nghe về những năm gần đây ở nước ngoài, về thời gian của hai người trước kia. Hắn thì chỉ ngồi đó lướt điện thoại thôi, không để tâm đến cô.

Về đến nhà thì cô vẫy vẫy tay chào hắn rồi vào nhà. Nó vui vẻ tung tang chân sáo bước vào nhà.

- Bà cấm miệng ngay cho tôi, tôi cấm bà bây giờ không được làm ở hộp đêm nữa, ở nhà lo việc nhà.

- Ông có quyền gì mà cấm tôi, không đi có cạp đất mà ăn à. Chừng nào ông giàu đi rồi tôi ở nhà, giờ tôi chỉ mong sao cho con Hân nó lấy được thằng chồng giàu có để đòi nó lên mây không như tôi lấy phải thằng ngồi tù như ông.

- Ba mẹ, hai người dừng lại đi.

Nó giương ánh mắt căm phẫn lên nhìn bố mẹ. Từ khi nó chưa sang nước ngoài mẹ rất ít khi ở nhà, ban ngày nó đi làm thì bà ngủ, đêm đến nó về thì bà lại đi. Mỗi đồng tiền mà cô làm thêm kiếm được đều bị mẹ cô trấn lột sạch sẽ, khi đó cô rất mong bản thân mình có một gia đình như các bạn khác. Sinh nhật những người khác lúc nào cũng đầy ắp niềm vui, còn riêng cô, sinh nhật cô chẳng ai nhớ, chỉ mình cô ngồi trong phòng tối. Nó khóc, nó khóc cho số

phận của bản thân, khóc vì bố đã bị chính người vợ yêu thương sỉ nhục. Cô không biết hắn đã đứng sau cô từ lúc nào. Bây giờ thì hắn đã hiểu ra vì sao trước kia cô không hay kể về gia đình trước mặt hắn, biết tại sao mẹ hắn lại ngăn cản. Hắn cảm thấy cô rất đáng thương, bước tới nhẹ nhàng dìu cô ra xe.

Cô cứ thế khóc nức nở trên xe hắn, cô cảm thấy nhục nhã khi để hắn thấy cảnh tượng đó. Gia đình cô trước kia vốn không như vậy đâu, cô vốn có một gia đình rất hạnh phúc. Bố cô trước kia rất mê mẹ nó, hằng ngày đều qua quán bún riêu nhà mẹ ăn cả. Ông cứ thế lần la tán tỉnh bà, bà là con gái quê nên thấy ông bảnh bao với cả lại từ từ nên ưng ngay. Nhưng gia đình ông lại không thích bà vì không môn đăng hộ đối, bắt ông đi rước cô tiểu thư nào đó xóm trên. Ông la hét bảo không chịu, đòi tự vẫn nên cả gia đình chả làm được gì. Bà thế nào lại đại dốt nghe lời ông bảo có cháu đi rồi thế nào gia đình ông cũng chấp nhận vì thương cháu. Đến khi đã có bầu thì không những gia đình ông không đi cưới mà còn từ mặt luôn thằng con trai. Còn bà thì bị dèm pha vì chưa chồng mà đã có chửa làm bố mẹ bà cũng chẳng dám lộ mặt ra đường bảo bà sao mà đại vậy hả con. Nhưng bà chịu hết vì bà tin tưởng ông, không phụ lòng tin tưởng của bà ông đã đem trâu câu sang hỏi cưới bà. Đám cưới cũng chẳng to lớn gì, chỉ có vài người thân thích tới dự thôi. Mẹ ông vì thương con trai nên giấu bố ông đem cho ông một ít tiền con đó là vốn để mua ăn. Nhờ sự tài giỏi của ông mà không ít lâu sau ông đã xây dựng được cơ ngơi, còn có được một thiên thần nhỏ là cô. Cứ ngỡ đó là kết thúc viên mãn nhưng không ít lâu sau ông bị ngồi tù vì chót đại tin tưởng tên cấp dưới, bà vì không quen với cuộc sống nghèo khổ mặc dù trước kia vốn là vậy nên đã đi làm ở hộp đêm- cái nghề mà người người khinh bỉ.

Thế đấy cuộc đời cô thấy cũng na ná phần đầu của câu chuyện rồi. Chỉ không biết rằng hắn có cùng nắm tay cô vượt qua mọi thứ hay không, nếu được thế, cô sẽ không đi vào vết xe đổ của mẹ cô đâu, cô sẽ mãi mãi bên hắn.

Sau đó thì hắn bảo tài xế chở cô đến khách sạn để ở tạm rồi một mình đi bộ về.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Buộc dây giày ♥

Hôm sau như mọi ngày nó lại thất thểu đi tới lớp. Nhưng vừa tới lớp thì mắt nó đã sáng trưng lên rồi, chạy đến chỗ bàn của mình.

- Oa, bánh này khó mua lắm cơ đấy, ai tặng mình thế nhỉ.

- Ai tặng cơ đâu, tôi tặng anh Phong đấy. Lớp phó văn thể mỹ đồng thời là hoa khôi của khối lên tiếng.

Nó trề môi tiếc rề, liếc thấy hắn đi vào nên nói câu chọc tức hắn chơi.

- Đi học còn được tặng bánh cơ đấy, đúng là ba hoa quá cơ mà, ai rước được chắc kiếp trước tội lỗi dữ lắm.

Hắn không nói gì chỉ đi đến bàn đẩy hộp bánh sang bàn nó rồi nằm ngủ.

- Cho à!

Hắn không nói gì nên nó cứ luôn nhận là của mình. Éo le thế nào mà đang định ăn thì trống đánh ngay vào lớp. Lần này là tiết Toán mọi người à, nó ngu bò xù ra. Nó muốn chăm chú nghe giảng nhưng cái hộp bánh đâu chịu buông tha cho nó đâu, cứ nhìn chăm chăm nó hoài. Nó biết không thể cưỡng lại được nên mò tay vào học bản ăn vụng. Hắn quay sang thấy nó đang ăn vụng nên lấy tay véo má nó, nó gạt tay hắn ra ý bảo để yên cho bà ăn bánh, thấy phát hiện bây giờ.

- Hai em kia, đứng dậy mau.

Thầy giáo chỉ vào nó và hắn hét to lên tức giận vô cùng. Ông thầy dạy Toán này mà dám đụng vô hắn à, chắc ông không biết có ông thầy từng phạt hắn chạy mười vòng vì tội cãi lời thầy thì tối hôm đó nhà ông sáng nhất khu đó luôn.

- Em nữ kia, hả miệng ra.

Cũng phải khám phục sức nuốt của nó, ăn đến phòng cả má mà nuốt ực phát là hết luôn rồi. Nó mở miệng ra không có thứ gì thì làm thầy tức điên cả máu, lôi hai đứa lên bảng giải bài tập.

Mọi chứng minh cái công thức gì đấy, ông nào phát minh ra cái công thức này thì ông tự chứng minh đi sao bắt nó.

Thế là nó với hắn cùng lên bàn giải chung một bài. Nó chắc mẩm kì này tiêu rồi thì liếc sang bài hắn. Wow, hắn thật giỏi à nha, nó âm thầm cảm ơn hắn rồi nhìn đấy mà chép theo. Hình như hắn cũng biết nó chép hay sao ấy mà cố tình đứng viết chậm một chút. Thế là ông thầy không còn lí do nào để phạt tội nó.

Ra chơi nó định rủ hắn đi ăn để cảm ơn thì cô qua tìm hắn. Hắn đi ra gặp cô thì nó chỉ lấp ló ở cửa nhìn theo thôi.

- Phong, tôi cảm ơn cậu nhé, đây coi như là quà tôi tặng cho cậu để cảm ơn.

Cô đưa cái hộp màu xanh được gói kĩ lưỡng ra trước mặt hắn. Hắn lạnh lùng dứt tay vào túi quần đi vào lớp.

Cô vội theo bóng người hắn để kéo lại thì ôi thôi lỡ mang giày cao quá rồi giờ chới với đập mặt vào cửa ngã xuống đất. Hắn quay lại thì hoảng hồn vội bế cô lên đưa xuống phòng y tế. Nó từ trong lớp phóng ra đi với hắn. Cô được các chuyên viên y tế băng vết thương lại cẩn thận nhưng vì sợ quá nên ngất rồi. Hắn với nó đi về lớp.

- Xin lỗi cậu, tớ lại không kiểm lòng được.

Nó ngây ngốc với câu nói của hắn nhưng cũng giả vờ giận.

- Xin lỗi gì cơ chứ, tớ đối với cậu đâu là gì đâu. Chị ấy là bạn gái cậu thì cậu quan tâm là đúng rồi.

Nó nói rồi bỏ đi.

- Cậu đứng lại.

- Xứ, đi mà lo cho chị ấy đi, tớ về lớp.

Hắn vẫn mặt dày chạy tới trước mặt nó.

- Đã bảo k...

Hắn cúi xuống buộc dây giày giúp nó, nó bung ra từ lúc nào rồi. Haizz, đúng là ăn dứa bỏ mà, nhưng mà cảm giác được hắn buộc dây giày nó cứ lâng lâng hạnh phúc kiểu gì ấy. Thế là nó giờ trở trẻ con ra tháo luôn dây giày bên còn lại. Hắn ấy vậy mà không nói gì vẫn giúp nó buộc lại.

- Heo con ngốc ơi là ngốc.

Hắn vừa nói vừa bẹo má nó làm mặt nó đỏ lừ hết rồi đây này, ghét hắn thật đấy.

Lát đi về lên phòng y tế xem chị Nhã. Hắn thế nào thì nghe nói cô được anh Tuấn giao về tận nhà rồi, đỡ phải tủi thân khi hắn chăm sóc cô. Hắn dứt tay vào túi quần hờ hững nói.

- Hôm nay không có việc gì làm cả nên tớ sẽ lấp đầy kiến thức toán vào não của cậu, đến thư viện thôi.

- Hà.

Nó tròn mắt nhìn hắn, chưa kịp nghĩ thông thì hắn đã đi rồi, chỉ biết cầm đầu chạy theo tên chân dài đó thôi.

- Nào, cậu lấy sách ra đọc lại từ đầu chỗ nào không hiểu cứ việc hỏi.

What? Nó học sang học kì hai rồi đấy, quyển sách nhìn hai trăm trang thế thôi nhưng kiến thức thì khỏi phải nói với một người dốt bẩm sinh như nó. Nó ước trước mặt nó là ngôn tình thì dù có nhiều đến đâu nó cũng nuốt được. Nó thì ngồi đọc khổ sở như thế đấy còn hắn thì lại đang ngồi nhàn nhã xem phim trinh thám. Nói thật chứ thứ như hắn ấy lù đạo diễn nó điên tiết lắm, xem phim mà mới 10 phút đầu là biết ai là thủ phạm rồi thì xem làm chi cho phí thời gian.

Nhân lúc hắn không để ý nó đã ranh ma lôi được cái điện thoại ra, hí hửng lướt web. Ai ngờ mới mở được cái password thì hắn đã lạnh lùng ra lệnh.

- Cất đi động vào.

Sốc à nha, làm thế nào hắn vừa xem phim mà lại biết được. Thôi thì nó đành ngậm ngùi cất vào, sao qua mắt được thánh.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trục thẳng ♥

Nó nuốt được gần 20 trang thì hắn cho bài tập làm, hắn giảng nó kĩ lắm cơ nhưng không biết tại sao nó vẫn lơ mơ chẳng hiểu cái mô tê gì cả. Người lạnh lùng như hắn mà cũng có lúc điên tiết vì nó rồi, máu xông lên tận não. Nó bảo hắn đói bụng nên hắn đi mua đồ ăn cho nó rồi, hèn là khi quay lại phải làm xong bài tập. Đến khi hắn quay về thì nó cũng làm xong hết rồi, nó cảm thấy bản thân cũng thông minh chứ bộ, ngồi nhâm nhi cái bánh cho thật no bụng.

- Cái gì đây hả Vi, làm bốn bài sai hết 3 bài là sao, tớ đã dặn cậu cẩn thận rồi cơ mà, nhân mà cũng để sai là sao, hết nói nổi với cậu.

Nó lúc này thì sợ thật rồi, nó chưa bao giờ thấy hần như vậy cả. Hần cũng thấy bản thân có hơi quá đáng nên cũng nhẹ giọng lại.

- Tớ không biết đầu cậu chứa thứ gì nữa, mang tiếng là du học sinh cơ đấy.

Nó gãi gãi đầu thừa nhận.

- Do bố mẹ tớ bỏ tiền cho tớ qua đây học mà, nhưng mà tiếng anh tớ giỏi đấy nhá, nói mấy người đó hiểu hết đấy.

Hần đến lạy với nó rồi. Sau một hồi chỉ dẫn lại thì hần phát hiện không phải nó không giỏi bẩm sinh mà là do nó hiểu chậm với cả ầu. Hần phải giảng từ từ, giúp nó bình tĩnh, dần dần lấy lại kiến thức, thì may ra nó còn làm đúng.

Lúc đi về thì nó vui vẻ hơn hần, bảo nhờ hần mà nó lấy lại cả vỏ kiến thức rồi. Nó luận thuyết kể về cuốn truyện nó vừa đọc, truyện kể về chuyện tình đơn phương của tác giả, đến cuối cùng thì lại chọn cách im lặng để lưu giữ mãi tình bạn đẹp để. Nó rẽ sang cuốn truyện mà bây giờ đang hót hòn họt, nó kể có cảnh nam chính lái luôn một trực thăng riêng đi cứu nữ chính cơ. Hần thì vẫn tỉnh bơ xoa đầu nó bảo một câu làm nó hụt hẫng mất niềm tin vào cuộc sống.

- Cậu ngốc vừa vừa phải phải thôi, VN mình lái trực thăng riêng họ tưởng giặc cho họ vác súng bắn banh xác à. Ở VN trực thăng chỉ dành do mục đích chính trị và quân đội thôi, cứ ở đây mà mơ tưởng anh lái trực thăng đến tới già nha heo con.

Nó phồng môi uất hận nhìn hần vì đã phá hỏng tình yêu lãng mạn của truyện, nó thề không đọc truyện đó nữa.

- Muốn thì mai tớ đưa cậu đi chơi trên con siêu xe của tớ.

Tối đó nó không thèm đọc truyện ngôn tình nữa, quyết tâm làm bài tập toán để hần khỏi chê nó ngu. Điện thoại báo có tin nhắn tới.

{ [Thiên Phong]

- Heo con đang làm gì đấy?

[Vi Vi]

- Đang bận làm bài tập toán.

[Thiên Phong]

- Sốc, heo con nay chăm vậy, nhớ ngủ sớm nhé.

[Vi Vi]

- Không cần quan tâm, muốn đẹp thì phải ngủ sớm. Phong mặt khi ngủ ngon.

[Thiên Phong]

- Bà xã ngủ ngon. }

Nó thấy hần gọi là bà xã thì định nhắn lại bảo không phải nhưng mà cảm thấy cũng vui vui với lại lười nên để đấy luôn.

Nó cũng ngoan lắm à nha, làm bài tập tới 9 rưỡi rồi đi bôi tí son dưỡng để mai khỏi cần thoa son, đó là bí quyết mặt mộc vẫn xinh của nó đấy. Nó vẫn không bỏ được thói quen đọc truyện nên lấy cuốn sách ‘ Heo kia em không được ăn nữa’ hôm trước mua được đem ra đọc. Thật ra đọc mấy chương đầu ngán lắm luôn ấy, nhưng càng đọc càng hay, nó thích nam chính quá đi à.

- Vi, dậy đi có bạn qua kia.

Nó vẫn còn đang muốn ngủ

- Kệ đi mẹ à, nay chủ nhật mà.

- Phong ơi, nó còn bận ngủ con ạ.

‘ Phong’, lúc này thì nó tỉnh ngủ hần rồi, lao xuống giường đi làm VSCN, chọn đại cái áo thun với cả quần jean đen. Búi tóc lên để khỏi biết chưa chải đầu, nó vội lao xuống nhà. Lúc này thì hần đang ngồi nói chuyện với mẹ nó.

- Nó lớn rồi mà cứ như trẻ con đấy con à, con đừng trách nó.

- Dạ, như vậy mới dễ thương chứ ạ.

‘Trách’ á, hần có cái quyền gì cơ chứ, nó chưa đầm cho võ mồm là hên lắm rồi đấy. Nó mang đôi giày thể thao vào rồi đi ra ngoài, nó đang tìm kiếm chiếc siêu xe mà hần nói.

- Siêu xe của cậu đâu.

Nó nhìn theo tay hần chỉ. Má ơi, là xe đạp đấy, màu hồng nữa đấy.

- Đây là siêu xe mà cậu nói.

Hần gạt gậy đầu rồi đi ra đất xe đạp. Nó ngồi trên yên sau xe rồi mà cứ cười tủm tỉm, nó cười vì cách hần lái xe.

- Này, cậu không biết lái xe đạp à.

- Mới tập lúc tối hôm qua.

- Hay để tớ chở cho.

Lúc này thì hần đen mặt, không đồng ý. Hần cứ chậm chậm đạp xiên vẹo tùm lum hết cả làm cho bọn con nít trong xóm cười tung bùng. Hần vậy đấy nhưng học cái gì cũng nhanh, 10 phút sau là lái bình thường được rồi. Nó nhìn thấy áo hần ướt đầm mồ hôi lùn, thương quá cơ. Hần bảo nó muốn đi đâu, nó định bảo đi ăn nhưng mà nghe lời mẹ dặn là đừng lúc nào cũng bắt con trai nghe theo ý mình nên nó cho hần chọn. Ai dè hần chở ngay về nhà hần, hần bảo là chở một con heo như nó một lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chia tay ♥

Nay sanh thần tui đó □ nên tui tặng mọi người thêm một chap nữa. Thấy ai siêng như tui hông, sinh nhật vẫn không ăn chơi vẫn đăng chap đều đều. Năm gửi ngàn nụ hôn tới mọi người □

Nó đã tới nhà hần rồi nên chẳng lạ mấy, hần kéo nó lên phòng ngồi xem phim. Dĩ nhiên là hần không thích thể loại sến sảm nó hay coi. Nó cũng chả quen mấy thể loại khoa học viễn tưởng với cả trinh thám. Thế là cả hai quyết định xem phim hoạt hình. Nó có thói quen nằm xem phim nên nó nằm trên đùi hần luôn, nó đâu có biết là khoảng khắc đó đã bị hần chụp lại và đăng lên facebook với cap siêu lãng mạn ‘She is my life’. Hần chả nói gì nên nó cũng chả quan tâm gì, xem được một lúc thì nó thấy hần vuốt vuốt tóc nó. Xem thêm lúc nữa thì nó không thể nào mà tập trung nổi nữa rồi, hần cứ gặm gặm tai nó làm nó đỏ hết cả mặt. Hần tìm đến môi nó mà gặm cắn, nhẹ nhàng thôi nhưng cũng đủ làm toàn thân nó nóng lên. Được một lát thì nó như thiếu oxi đẩy hần ra vụt chạy ra ngoài. Hần biết nó vẫn còn ngại nên cũng không ép nó. Sau đó thì hần nấu cho nó ăn, nó chỉ ngồi nhìn hần làm thôi chứ có biết làm gì đâu mà. Nó cứ nghĩ mãi tại sao người đàn ông hoàn mĩ như hần lại đi thích một con vụng về hậu đậu như nó chứ. Nó hỏi hần thì hần lại nhét miếng bánh vào miệng nó rồi gõ đầu bảo ngốc. Sau khi ăn xong thì nó nhận được điện thoại của Mi. Con nhỏ hét om sòm lên bảo tui nó tới mà xem anh đối xử với nhỏ khôn nạn như thế nào, thế là cả hai lại tức tốc chạy tới nhà anh. Chưa vào tới cửa mà đã nghe giọng nhỏ oang oang rồi.

- Này nhá, tui nói cho anh biết nhá, tui trẻ con đó thì sao, anh thích thì anh chia tay đi để tui còn đi theo thằng khác nhé.

- Chính em nói đó nhá, đừng có mà hối hận, tui đây gái đó xếp hàng dài đấy.

- Anh thách tui à, chia tay đi.

Nói xong nhỏ hậm hực đi ra. Hần với nó còn lơ mơ chạy vào hỏi anh.

- Mày với Mi có chuyện gì thế.

Anh day day trán mặt môi.

- Tui thực sự quá mệt mỏi với cô ấy rồi, cô ấy quá trẻ con. Tui đang đi công tác thì nặng nề đòi tui về chở cô ấy đi chơi. Một lần thì tui không nói gì nhưng đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi. Bố tui vừa mới bị tai nạn giao thông phải nhập viện, cô ấy lại bảo thất hứa vì không chịu dẫn cô đi mua sắm mặc dù tui đã giải thích rồi.

Nó nghe thấy thì đúng là nhỏ quá đáng thật nhưng mà không đến nỗi chia tay chứ, tính nhỏ từ bé đến lớn đã vậy rồi.

- Mày chia tay thật à, không nín kẻo chứ.

Anh gạt đầu.

- Có lẽ cả hai thật sự không hợp, nếu đã vậy thì hãy giải thoát cho cả hai.

Hắn sau khi nghe xong thì lòi nó ra xe chở về.

- Cậu nghĩ hai người đó có quay lại không?

Anh chỉ trả lời một câu rất ngắn gọn và súc tích mà sau này nghĩ lại mới thấy là đúng(chắc hay không là do Năm này).

Sau khi về nhà thì nó có gọi điện cho Mi nhưng mà nhỏ chẳng nghe điện thoại. Nó lo lắng cho nhỏ lắm, nó biết nhỏ khi đã đến lúc thì việc gì cũng có thể làm được. Nó có nhắn tin tâm sự với hắn nhưng hắn bảo hãy để những người trong cuộc tự giải quyết với nhau nên nó cũng bớt lo lắng hơn.

Hôm sau thì nhà trường cho khối 11 và khối 12 đi học câu cá. Nó cứ ngồi đó mà thần thờ, Mi không biết ăn gì mà bữa nay đi học ăn mặc séc xi lắm, còn đi ga găng trai nữa làm bọn con trai sướng tận trên mây nhưng chỉ có nó là thấy thương cho nhỏ. Nó ngồi câu cá ngay bên cạnh Nhã Hân vì giáo viên xếp vậy. Cô hỏi nó.

- Em là bạn gái của Phong à.

Nó bất ngờ lắm, tại sao cô lại biết.

- Có phải em đang thắc mắc tại sao chị biết không? Cả cái trường này ai cũng biết hết rồi.

Cô nói rồi đưa nó điện thoại, lúc này nó sốc toàn tập luôn.

- Chắc em cũng đã biết chị là bạn gái cũ của Phong.

Giờ đây, thể loại mình hay đọc trong mấy cuốn ngôn tình à. Tiểu tam sao, tính ra đọc ngôn tình cũng có lợi chứ bộ. Tình tiết này là gì nhỉ, à nữ phụ làm cho nam chính hiểu lầm nữ chính, nó biết phải làm thế nào rồi nhá.

- Vâng, em biết rồi.

- Um, mong em với Phong sẽ hạnh phúc, Phong là một người rất tốt.

Giờ đây, tỏ vẻ cao thượng à, trong một số ít truyện nữ phụ vẫn như thế này nhưng lòng dạ rất khó lường. Thể loại âm thầm này càng thâm độc hơn.

Lúc cô kéo cần câu thì dây câu đứt làm cô theo quán tính ngã úm xuống mặt nước, dĩ nhiên là hồ này chả sâu rồi, cô còn biết bơi thì làm gì có vụ mà chết với chả đuối. Vậy mà nó lại làm i chang những thứ gì trong truyện nó đọc, hô hoảng tán loạn lên. Thì ai bảo nó làm đúng quá chị, ngay cả tình tiết sau cũng giống nốt. Hắn nghe thấy thì chạy sang nhảy xuống hồ vớt cô lên, lúc đi qua nó thì còn ánh mắt căm giận nhìn nó nữa chứ. Lúc này nó mới thấy bản thân mình ngốc, cảm thấy giống thì không đi xa đi còn đứng đó hô hoảng tùm lum lên nữa chứ.

Đừng nhìn tên chương mà suy ra nội dung chương, ha ha, mọi người có bị lừa không. □

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26-2: Chuyện về mưa ♥

Như đã hứa nhé.

Không biết tại sao cô vẫn bình thường mà tất cả mọi người đều sốt sắng hết cả lên, hắn cũng vậy, ầm cô chạy một mạch đến bệnh viện luôn. lát sau thì hắn đi vào phòng cô

- Chị không sao chứ.

- Sao trắng gì, nhìn tôi khỏe như trâu đây này, tôi thực ra là chỉ vô tình ngã xuống thôi.

- Chị đừng nói giúp Vi, cô ấy có lỗi thì cô ấy phải nhận.
- Tôi đã nói. ...
- Chị đừng tốt như vậy nữa được không, tôi sẽ không thiên vị ai đâu.

Lúc này cô thật rất muốn chửi thề à nha, có ai ngu tới mức đó không chứ. Thôi thì cô đã giải thích rồi mà không chịu tin thì cô đành cảm tạ ông trời vậy.

- Oa Oa, cậu có biết lúc tôi rớt xuống nước tôi sợ thế nào không, tôi sợ sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu nữa, tôi sợ lắm Oa Oa.

Hắn tưởng cô tui thân nên ngồi đổ dành.

Sau đó thì anh đến, thì dĩ nhiên học sinh trong trường gặp tai nạn ngay trong buổi học thì hiệu trưởng phải đến thăm rồi. Thế là cô như gặp được người nhà ngồi kể hết mọi chuyện xảy ra cho anh nghe, thế là cả hai người ngồi cười sặc sụa. Không biết tại sao anh với cô gái này lại nói chuyện hợp ý nhau đến như thế, trong khi anh hơn tuổi cô nhiều.

- Em không sợ anh nói với Phong à.

Cô lúc này vẫn thân nhiên như bình thường cười nói với anh.

- Chẳng phải anh đã nói với em là hãy làm gì mà bản thân em cho là đúng hay sao, với lại em chỉ là đang cho bản thân mình một cơ hội thôi, em tin tưởng anh mà.

Tin tưởng sao? Cô gái này lại có thể đi tin tưởng một người là em họ của tình địch, thật sự gây ấn tượng mạnh với anh.

Hôm sau thì cả trường đã đồn ầm lên chuyện nó đẩy cô xuống hồ rồi, cô đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trỏ, tức lắm cơ đấy. Nó định gặp hắn để thanh minh nhưng mà hôm nay hắn lại đi đâu mất tiêu rồi. Hôm qua ả người ta tình cùm lắm cơ mà, chắc đang ở bên lo lắng cho người ta rồi. Buổi tối nó đã dành hết thời gian để đi nghiên cứu về những thành phần tiêu tam đó rồi, chắc chắn nam chính sẽ tin tưởng kẻ thứ ba nhưng nó chắc chắn sẽ khiến hắn nhận ra đâu mới là sự thật.

Nó kéo con Mi đang ngồi tán trai ở bàn trên lên, chắc chỉ có nhỏ là tin tưởng nó thôi.

- Mày ơi, mày có tin là tao làm không.
- Mày làm thế nào được, mày chỉ được cái to mồm thôi chứ lá gan thì bé như con kiến.
- Thế Phong có tin tao không mày.
- Mày bỏ quách nó đi, buồn phiền làm gì, cứ như tao đây này, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, mày ra đường thiếu gì thằng theo. Là con gái là phải sống cho tốt vào, đừng phụ thuộc vào đàn ông thôi tha đó.
- Mày. ... Mày không định quay lại với.
- Mày đừng nhắc lại làm tao mất hứng, cuộc sống của tao không có tên đó có làm sao đâu, tao vẫn sống tốt đó thôi. Lát tao với mày đi mua sắm cho quên sự đời.

Nhỏ nói thì nói vậy thôi chứ nó biết trong lòng nhỏ vẫn còn rất thương anh, nó chơi với cô lâu nên cô rất hiểu nó, nó không dễ dàng quên vậy đâu.

Nhỏ nói là sẽ làm, sau giờ học nhỏ dẫn nó đi xả. Cả hai chạy hết cửa hàng này tới cửa hàng khác. Nhỏ vốn là thiên kim tiểu thư nhà không bao giờ thiếu tiền nên cách mua đồ cũng rất khác. Cô thấy món nào đẹp là mua hết những màu còn lại, thỏa thích mà vung tiền, nó chỉ biết lắc đầu nhìn nhỏ thôi.

- Mày, cái váy này xinh quá đi, mày thấy tao mang có hợp không.
- Được đấy.
- Chị gọt giúp tôi tất cả các màu còn lại của cái này.

Sau khi thanh toán xong cái hóa đơn vài chục triệu thì cả hai quyết định đi uống trà sữa. Nó cảm thán

- Woa, trà sữa này ngon nhờ mày.
- Muốn uống nữa thì hôm khác tao với mày lại đi.
- Chỉ có mày là tốt với tao thôi.

- Chắc không đó, hay thấy mấy oppa là chạy theo ngay.

- Hi hi.

Nhỏ rủ nó đi về nhà nhỏ quây, bố mẹ nhỏ đi công tác hết rồi nhưng nó không đi, nói chung là nó cảm thấy mệt rồi, muốn về nhà ngủ. Vậy nên nhỏ cũng không ép, tạm biệt nó rồi lên taxi đi về.

Nó vẫy tay chào nhỏ rồi đi bộ về nhà vì nhà nó cũng không xa lắm. Nó cứ đi, nước mắt vẫn cứ rơi, nó nhìn những cặp tình nhân nắm tay nhau đi trên đường. Họ nhìn nhau bằng ánh mắt say đắm, cứ thế trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào. Nó cảm giác như cả thế giới đang quay lưng lại với nó vậy, chỉ có nó một mình chống chọi với đơn độc. Thảm hơn là trời lại mưa cơ chứ, nó không muốn bệnh đâu, nó còn phải kiên cường chứng minh cho hân thấy nữa. Nó chạy tới chỗ trú mưa gần đấy, nó thích mưa lắm, nó đưa tay ra hứng từng giọt mưa rơi xuống. Một đoạn kí ức trong nó bỗng tràn về.

Hai đứa nhỏ một nam một nữ ngồi nép mình dưới hiên nhà ngắm mưa, đứa bé gái ngây thơ nói với cậu bé.

- Tớ ghét mưa lắm, mưa làm cho người ta bị bệnh, mưa làm cho con người ta chạy hơi chạy hã, đi ra ngoài thể nào cũng bẩn hết cả người.

Cậu con trai tỏ ra trưởng thành hơn, xoa đầu cô bé, bóc vỏ kẹo đưa cho cô bé.

- Mưa không đáng ghét vậy đâu, mưa làm cho con người ta không phải nghe những âm thanh ồn ào của cuộc sống, mưa làm cho con người ta cảm thấy thanh thản hơn. Và đặc biệt, sau cơn mưa có cầu vồng nữa, cầu vồng đẹp như cậu vậy đó.

Thật ra là cô bé nghe không hiểu về đầu đầu, nhưng về sau khen bé xinh là bé hiểu à nha.

- Cầu vồng đẹp lắm à.

- Ủa vậy nên tớ không ghét mưa tí nào cả.

- Nếu cậu thích mưa thì tớ cũng thích mưa.

Có bé cười khúc khích nhìn cậu bé, cả hai lại tiếp tục ngắm những giọt mưa rơi tí tách trên sân.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sẽ không có lần thứ hai ♥

Bây giờ cậu đang ở đâu cơ chứ, tại sao lại không ngắm mưa cùng tớ, cậu từng bảo sau cơn mưa sẽ có cầu vồng cơ mà, cậu còn bảo tớ xinh cơ mà, cậu có còn nhớ hay không, Hay đã quên rồi. Nó cứ thế lặng lẽ khóc, cứ thế đi ra ngoài mưa để nhờ mưa giúp nó che đi những giọt nước mắt đó, nó mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh đang nghĩ gì, nó chỉ cứ như thế lặng lẽ đi, lặng lẽ khóc thôi.

Nó khó khăn lắm mới lết được cái thân xác ướt nhem ướt nhẹp về tới nhà, vù thấy nó mà hốt hoảng, vội lấy khăn lau tóc cho nó. Vù có hỏi nó có chuyện gì nhưng nó chỉ lắc đầu bảo không sao. Đợi vù ra ngoài rồi thì nó vùi mình trong chăn khóc đến sưng cả mắt, bỏ luôn cả bữa tối. Dĩ nhiên là một con heo tham ăn như thế mà bỏ bữa là chuyện khá là đặc biệt nên mẹ nó lên hỏi thăm nó.

- Con mệt à.

Bà lấy tay sờ lên trán nó.

- Dạ không, tại chuẩn bị thi cuối kì nên hơi căng thẳng một chút.

- Ừ, làm gì thì làm nhưng cố giữ gìn sức khỏe nhé con.

- Vâng ạ.

Mẹ đi ra ngoài rồi thì nó mới lồm cồm bò dậy, lấy sách vở ra học, học thì mới hết nghĩ tới hân.

Ting...Ting...

[TP: Ra gặp tôi nói chuyện.]

Nó lấy tin nhắn của hân thì tắt nguồn điện thoại luôn.

- Hử, ai thêm gặp cậu.

Khoảng nửa tiếng sau thì có tiếng còi xe phía dưới nhà, nó ra cửa sổ đứng nhìn thì thấy hấn đang đứng dựa lưng vào xe nhìn lên cửa phòng nó. Nó kéo luôn rèm cửa lại luôn. Lát sau thì cái xe ấy bóp còi inh ỏi, nó sợ bố mẹ tỉnh giấc nên bắt đắ đi xuống.

- Có việc gì?

- Cậu tại sao làm lại như vậy.

- Chuyện gì?

- Cậu đừng có giả nai, tại sao lại đẩy Nhã Hân xuống hồ.

Lòng nó quặn thắt lại đau đớn, chẳng lẽ ngay cả hấn cũng không tin nó hay sao. Nó bị thương hời

- Nếu tôi nói tôi không làm liệu cậu có tin không?

Nó thấy hấn không nói gì thì có lẽ nó đã nắm chắc đáp án rồi, nó tức giận dấm vào ngực hấn.

- Cậu đã hứa là tin tưởng tớ cơ mà, tại sao đến bây giờ lại không tin tưởng tôi. Tôi đã nói là tôi không làm, những người ngoài kia đã không tin tưởng tôi, đến cậu cũng như vậy sao. Tôi ghét cậu lắm, cậu tránh xa tôi ra.

Nó nói rồi gỡ cái vòng tay luôn đeo ở tay ra quăng xuống đất. Nó xoay người đi vào trong nhà. Nửa tiếng sau thì hấn lái xe rời đi.

Hôm nay là một ngày bình thường như mọi ngày nếu như nó không dậy sớm. Nó mau chóng làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra khỏi nhà, hôm nay nó quyết định đi xe đạp. Nó đạp xe qua nơi mà nó gặp hấn lần đầu tiên sau khi về nước, nó nhớ lúc đó hấn rất mắc cười, nó không biết tại sao lúc đó lại quăng tiền vào mặt hấn nữa. Nó cứ thế bình thản lướt qua từng con đường, gió buổi sớm mai lướt qua làm mặt nó man mác lạnh. Nó đến trường thì mới biết là bản thân mình đến hơi bị sớm, thế là nó tạt vào căn tin mua bánh mì gừng, nó biết bây giờ cái bụng nó phải được quan tâm nhiều nhất. Khoảng 15 phút sau thì trường bắt đầu nhộn nhịp dần, nó cùng với Mi đi vào lớp. Hôm nay chỗ bên cạnh nó vẫn trống không, lý do là gì thì nó cũng chẳng cần để tâm nữa. Vì hiện tại nó đang cực kì tập trung cho tiết kiểm tra toán sắp tới, nó không muốn mọi sự cố gắng của nó đổ sông đổ biển được. Giờ ra chơi thì nó cố gắng coi lại các kiến thức cần nhớ để tự tin làm bài kiểm tra. Lúc này thì loa nhà trường thông báo cái gì đó nhưng nó cũng chẳng quan tâm.

Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng mình mới lập một page cho cả đại gia đình mình, mọi người vào đó nói chuyện với mình nhé

Link:<https://www.facebook.com/goccuangoc>

- Vì ời, hội trưởng hội học sinh thông báo cậu lên văn phòng gấp kìa, cậu không nghe thấy à.

- Có à, tớ đi ngay.

May mà có bạn lớp trưởng dễ thương nhắc nó không thì thôi mắc công phải thông báo lại lần thứ hai rồi.

Thực ra là hội trưởng có một cái phòng riêng luôn đó, nhưng không được to lắm thì phải. Nó hít thở giữ cho bản thân bình tĩnh trước khi gõ cửa.

- Vào đi.

- Cậu gọi tôi có việc gì? Nói nhanh đi, lát tôi còn có tiết kiểm tra.

Hấn không nói gì cả chỉ ngồi nhìn chằm chằm vào nó, rồi lại kéo nó ôm vào lòng. Nó dẩy dựa thì hấn càng giữ chặt nên nó cũng lười đứng yên cho hấn ôm. Hấn tựa đầu vào vai nó, cọ cọ làm nó nhột muốn chết.

- Xin lỗi, xin lỗi vì đã không tin cậu, xin lỗi vì đã thất hứa, đừng giận Phong nữa, Phong biết lỗi rồi.

Nó thực sự rất sốc với lời nói của hấn.

- Cậu biết rồi à.

- Ừ, tớ xem camera rồi, tớ cảm thấy tớ thật ngốc, cậu tha cho tớ nhé, tớ hứa sẽ không có lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không những thích mà còn lỡ yêu ♥

Nghe đến đây thì ruột gan nó mềm nhũn hết cả rồi chả kiên định tí nào cả, sao lời hắn nói lại ngọt như vậy chứ, có bạn trai như thế này thật ghét, muốn nói không cũng không được.

- Cậu phải chờ tớ đi vòng vòng bằng xe đạp hôm trước tớ mới tha.

- Oke bà xã.

Hắn nói rồi hôn chụt vào má nó, sau đó thì cả hai nắm tay nhau về lớp, mọi người thì nhau lấy điện thoại ra chụp, có người còn đầu tư luôn con máy ảnh làm nó ngượng hết cả mặt. Dĩ nhiên tin tức này sẽ lan ách hoàn toàn vụ việc trước kia.

Về lớp thì cũng là lúc trống đánh, nó quyết tâm ngồi xa hắn một chút không thì lại thói cũ dòm bài của hắn mất, nó phải dựa vào năng lực của mình mới được.

Đề cũng khá dễ so với nó, chỉ có câu cuối là hơi nát óc xiu thôi, nó nhìn qua một lượt rồi bắt tay vào làm bài. Nói thực là đây là đề toán đầu tiên mà nó thấy tự tin đến vậy. Nó mất hơn 30 phút thì làm xong những câu bình thường, chỉ còn lại câu hóc búa thôi, cố lên 15 phút nữa. Nó liếc qua thì thấy hắn đã làm xong tám đời rồi, đang nhìn nó với ánh mắt hỏi muốn chép không. Nó lờm hắn, cả lớp ai cũng vò đầu bứt tai cả, có người bỏ bài về nhà ngủ luôn rồi. Nó cố gắng vận dụng hết tất cả những kiến thức đã học đã áp dụng vào, may sao sau 12 phút nó đã làm xong nháp, giờ chỉ cần chép vào là xong, nhưng bài dài lắm, sợ không kịp. Đúng như nó dự đoán, quả thật là không kịp, thầy đã bắt đầu kêu hắn đi thu rồi. Đáng lẽ công việc này là của lớp trưởng cơ nhưng vì thầy thấy hắn làm xong rồi nên cho đi thu luôn. Hắn liếc qua nó rồi bắt đầu đi lên phía trên thu bài, hú hồn là khi hắn thu hết cả lớp rồi tới bàn nó thì nó đã làm xong, nó thở phào nhẹ nhõm.

Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng mình mới lập một page cho cả đại gia đình mình, mọi người vào đó nói chuyện với mình nhé

Link:<https://www.facebook.com/goccuangoc>

Nó cất sách vở vào balo rồi đi ra cổng với hắn.

- Á, hình như tớ làm sai kết quả câu 12 rồi, tức ơi là tức mà.

Hắn lại véo mặt nó.

- Sau này chồng nuôi.

- Nhưng mà tớ hi vọng kì kiểm tra này lắm, với lại tớ cũng không muốn phụ lòng tin của cậu.

- Nếu Vi đã nói vậy thì hay là Phong lên đi sửa cho Vi nhé.

- Đừng, dù sao thì tớ cũng đã cố gắng hết sức rồi, mặc xác cho ra sao thì ra.

Trên sân trường có một nam một nữ nắm tay nhau đi về, họ chả quan tâm cả thế giới nghĩ gì vì với họ đối phương là cả một thế giới.

Nó không biết hắn đã gọi điện cho quản gia đem xe đạp tới từ lúc nào nữa, hắn thực hiện đúng lời hứa chờ nó đi vòng vòng khắp thành phố.

- Vi muốn ăn gì không?

- Tớ á, tớ muốn ăn kem.

Thế là hắn lại đeo nó tới tiệm kem mà nó hay ăn, nó kéo hắn vào bàn rồi vẫy tay với chị phục vụ.

- Lâu lắm rồi mới ghé quán chị nha Vi, bạn trai em à, đẹp thế.

Nó đỏ mặt định nói không phải nhưng mà hắn đã nhanh miệng cướp lời.

- Có bạn gái xinh đẹp lắm chị à, mọi nơi mọi lúc đều phải đẹp.

Cả hai chọn kem dâu và trà xanh. Nó thấy kem thì mắt đã sáng rồi nên rồi, chỉ chăm chú ăn kem thôi làm mặt ai đó cáu rồi. Hắn múc một thìa kem trà xanh đưa tới miệng nó, nó mừng rỡ há miệng ra thì hắn quay đầu múng lại đi vào miệng hắn.

- Hừ, cậu trâu trố.

Lần này hần lại múc một muỗng như thế nữa đưa tới, nó giận không thèm ăn, hần xin lỗi thì nó mới ăn. Hần cứ thế mà xoa xoa đầu nó làm tóc rối bời luôn.

Nó thấy hần cũng tội tội nên bảo chỉ cần đèo nó về nhà thôi, ai ngờ đi ngang qua cái hội chợ làm nó không kiềm chế lại được kéo hần vào. Nó đi ngay tới quầy đồ ăn hàn quốc, kéo tay áo hần chỉ vào bánh gạo cay với cả kimbap, hần biết ý nên móc ví mua cho nó. Nó khi được ăn thì bỏ mặc luôn cả thế giới, chỉ chăm chú nhìn vào mấy em bánh gạo với kimbap dễ thương. Lúc nó quay lên thì thấy mặt hần đen sầm lại, nó lúc này mới nhận ra là bản thân vô tâm nên ghìem đứt cho hần ăn. Sau khi chén sạch gần hết mấy quầy đồ ăn hàn quốc thì nó mới đồng ý để hần thả về. Nó ngồi sau xe ngâm nga hát bài MY EVERYTHING.

Em sẽ nói anh nghe, anh nghe về đại dương xanh

Em sẽ hát anh nghe, anh nghe bản tình ca em với anh

Ta sẽ nắm tay nhau đi chung trên từng con phố quen.

Là la là lá la là lá la là la

You are my everything

Là la là lá la là lá la là la

You're enough'n the best to me.

Em luôn ước mình được ôm lấy anh mỗi sớm mai

Trao anh những lời ngọt ngào thiết tha, oh my boy

Những tia nắng vàng sau cơn mưa

Những con phố hàng ngày đi xa đón đưa

Mùi hương thân quen còn in trên vạt áo.

* Sometimes you make me cry

But I don't wanna say goodbye.

- Hoàng Thiên Phong, em thích anh.

Tuy hần đang lái xe nó không thấy vẻ mặt hần như thế nào nhưng nó thấy lưng hần khẽ run lên, lát sau thì hần mới lên tiếng.

- Vì, tớ không những thích cậu, mà còn lỡ yêu mất rồi

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đi xem bóng rổ ♥

Nó nghe hần nói những lời đường mật đó mà tim đập rộn rang hết cả lên rồi, mặt đỏ còn hơn trái cà chua luôn. Nó vòng tay ra ôm hần, nó không cần biết mai sau như thế nào nhưng bây giờ nó biết hần cũng thích nó, cả hai trái tim đang dần hòa chung nhịp đập, có hần ở bên vậy là đủ rồi.

Nó ăn tối xong thì leo lên giường luôn, tại nó quá buồn ngủ rồi, tối qua thức khuya học bài mần. Tiếng chuông điện thoại nó reo, nó thấy số lạ nên cũng ngờ ngợ.

[- Alo.]

Bên đầu dây bên kia chỉ có tiếng cười thôi, chả nhẽ thằng này dòng họ gì với mấy ông viễn thông à. Nó tích đức toan đập máy để bên kia đỡ tốn tiền.

[-Nhớ cậu quá.]

Nó nghe nhầm không vậy, là giọng hấn đó.

[- Sao, cậu biết số điện thoại tớ, tớ nhớ là đâu có cho số cậu.

- Hi, tớ gọi hỏi bố mẹ vợ.

- Gan cậu lớn lắm rồi đó.

- Bố mẹ cậu còn quan tâm hỏi tớ với cậu như thế nào nữa cơ.

- Thế cậu nói gì rồi?

- Bí mật, mà cậu đang làm gì đấy.

- Tớ chuẩn bị đi ngủ thì cậu gọi tới phá đám đấy.

- Thế à, Vì ngủ ngon nhé, thương cậu lắm cơ.

- Tớ chả thương cậu đâu. Tớ đi ngủ để giữ gìn nhan sắc]

Nó cúp máy rồi ngồi đó cười cười như một con tằm, mẹ nó đi qua phòng thấy vậy tưởng nó bị gì xém ném nó vô bệnh viện.

Trời hôm nay bỗng dưng trở rét, nó thì cứ cuộn vào chăn mà ngủ thôi, trời lạnh như thế này ngủ mới đã. Nhưng mà nó phải lồm cồm bò dậy vì hôm nay trường nó có trận bóng rổ với trường bên nên hiệu trưởng bắt trường đi hết cho người ta thấy lực lượng trường mình đông. Mặc dù nó có thể nghỉ mà hiệu trưởng chẳng dám phản nản nhưng mà hấn trong đội bóng rổ nên nó phải đi thôi. Nay đi xem bóng rổ nên nó chẳng phải mặc đồng phục. Nó mặc áo sơ mi trắng với quần jean cạp cao, thêm cái áo khoác dạ xám dài nữa. Nó lấy cái mũ len để tận tít trong còng của cái tủ ra đội, lâu lắm rồi chưa có lần nào rét như thế này. Nó lấy đôi giày thể thao đen ra mang, đeo luôn khẩu trang cho nó ấm. Hấn thì hôm nay vẫn qua đón nó nhưng mà hình như không đứng cửa xe như trước nữa mà là trong xe, chắc do rét quá. Nó run rẩy hết cả người, gõ gõ cửa xe. Hấn liếc sang cửa rồi lạnh lùng lên tiếng

- Muốn xin chụp ảnh chung thì để hôm sau đi, bạn gái anh hay ghen lắm.

Nó bực mình gõ cửa tiếp.

- Đã bảo là để hôm sau mà, sao Vì lâu ra thế nhờ.

Lần này thì nó hết chịu nổi rồi, bỏ khẩu trang ra hét.

- Mẹ cha nhà anh, cóng chết đi được.

Lúc này hấn nghe giọng của nó thì mới quay sang.

- Hi hi, do cậu mang khẩu trang nên tớ không biết, mau vào xe đi.

- Kêu người ta là bạn gái mà lại không nhận ra, ai khổ như tôi không trời.

Hấn kéo tay nó đang lạnh cóng vào túi áo hấn, nhẹ nhàng xin lỗi.

- Xin lỗi cậu mà, đỡ lạnh chưa.

Ngọt làm sao cơ chứ, tại sao nó lại có người bạn trai phúc hắc như này, không chỉ riêng nó mà chắc cô gái nào nghe hấn nói câu này chắc cũng đổ rầm hết mắt. Giờ nó mới để ý là hấn chưa mặc đồ bóng rổ, tóc mọi hôm vuốt keo mà hôm nay để mái hấn đẹp quá. Hấn mặc áo gió đen dày lắm, đi giày trắng, cả khăn choàng trắng nữa. Hình như tủ đồ hấn chỉ có hai màu này thôi hay sao ấy. Nó dù gì cũng từng ở nước ngoài nên cái lạnh này đối với nó cũng bình thường. Vì trời mưa nên ô tô không đi nhanh được, tận 20 phút mới tới được nhà thi đấu.

Đến nơi thì hấn bảo nó cứ ra ngồi hàng ghế chờ với mọi người, hấn đi thay đồ thi đấu. Nhưng nó giờ trò trẻ con không chịu đi.

- Nhờ ai thấy tớ xinh quá tới bắt chuyện với tớ thì sao, tớ không biết là con tim có nghe theo lí trí không nữa.

- Cậu dám

- Sao lại không, cậu làm gì được tớ.

Hấn cúi người xuống hôn nhẹ nhàng lên môi nó, chỉ nhanh chóng như chuồn chuồn lướt qua thôi nhưng vẫn làm mặt nó như tôm luộc. Nhưng vì mặt nó đã dày hơn rồi, với cả thời tiết lạnh nên hấn không biết được nó ngại ngừng đồ mặt. Đúng lúc nó thấy Mi đi vào nên kéo nhỏ đi luôn cho đỡ ngại.

- Lạnh ngắt như thế này mà còn bắt đi làm gì cơ chứ.
- Coi bóng rổ hay mà mày.
- Đúng là nó bênh bạn trai chăm chăm
- Chứ sao. Nó khẳng định quyền sở hữu.

Đúng là trường bên đi cổ vũ rất ít, bị dân số trường nó lấn áp cả. Mà dân bóng rổ bên trường kia toàn mấy thằng đen đen gầy gầy xấu chết đi được, trường nó thì toàn trai xinh, trắng bóc, đặc biệt là hấn.

Khi cả hai đội ra sân thì không biết là dân bên trường đó đi đâu hết rồi, chỉ nghe thấy hò hét cổ vũ cho trường nó, điển hình là bạn nữ bên cạnh nó.

- Bạn ơi, bạn thấy anh đứng đầu không, đẹp trai quá đi.
- Cũng được.
- Cũng được cái gì, quá đẹp ấy chứ, cho mình xin facebook của bạn ấy đi.

Nó biết là trang cá nhân của hấn quá chừng người theo dõi nên chắc thêm một người cũng chả sao.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mê cậu được không ♥

Cậu cứ tìm tên Hoàng Thiên Phong, ai có nhiều lượt theo dõi nhất chính là cậu ấy.

- Cậu tốt quá, cảm ơn cậu nha.

Hết hiệp một thì cả hai đội đều không được điểm nào, giờ nghỉ giữa hiệp cả lũ ò lên đem nước cho hấn. Nhưng mà nó biết điều gì sẽ xảy ra mà.

- Đồng quá đi, anh ấy chẳng nhìn thấy mình luôn.

Sang hiệp hai thì trường nó ghi được 4 điểm, bên kia ba thôi. Lúc nghỉ giữa hiệp hai và hiệp ba dài hơn nên hấn nhắn tin cho nó.

[- Thấy tứ sao nào, 4 quả tứ trọn 3 quả rồi đó.

- Hừ, này cậu lấy bao nhiêu chai nước.
- Ghen à.
- Ừ, tứ ghen đấy. Nói là làm bạn trai tứ mà còn đi thả thính à.
- Heo khờ lắm, chỉ thương heo thôi.
- Mai tứ phải giảm cân xem cậu còn gọi tứ là heo hay không.
- Tứ cảm nhá, phải mồm mồm mới dễ thương. Lát tứ dẫn cậu đi xem phim.
- Nhớ đấy, đem giải thưởng về cho tứ.

Lúc hấn đi ra sân còn nháy làm cả khán đài ò ồm ồm lên. Sau hai hiệp nữa thì số điểm của cả hai trường ngang nhau nên phải đấu thêm trận phụ. Trận cuối là thời khắc quyết định của cả hai đội. Cả khán đài lúc đó hò hét cổ vũ ghê lắm, nó thấy trán hấn ra rất nhiều mồ hôi. Đến những giây phút cuối cùng thì đội bên trường kia lại vào được một trái. Trường nó lực lượng đồng nên gào thét dữ lắm, tức vì trai đẹp trường nó lại bị thua bọn xấu quắc kia. Nhưng mà dân trường kia bu lại hấn nhiều lắm, bao đời đội thua mà lại được hoan nghênh hơn cả đội thắng. Nó biết hấn sẽ buồn vì trước giờ chưa lúc nào hấn để thua cả nên nó chờ hấn trước phòng thay đồ. Eó le thay là nó chịu hết nổi rồi nên chạy vội vào nhà vệ sinh, lúc hấn đi ra thì không thấy nó nên định gọi.

- Phong, tôi muốn hỏi cái này. Lúc này thì Nhã Hân đi tới.

Hấn gạt đầu đồng ý.

- Cậu với Vi đang quen nhau à.
- Ừ, xin lỗi chị nhưng mà...
- Hai người có vẻ rất hợp nhau đấy, hạnh phúc nhé.

Thật ra thì phải khó khăn lắm cô mới nói ra được câu này đấy. Cô thật ra không muốn làm kẻ xấu đi phá hoại tình cảm của người ta. Nếu người đó đã có một tình yêu mới thì cô sẽ lựa chọn cách rời đi. Nói rồi cô xoay người bước đi mà lòng cảm giác thoải mái hơn nhiều.

- Cậu vừa nói chuyện với ai đấy.
- Không có gì.
- Cậu đừng buồn nữa nhé, không thắng thì cũng chả sao cả.
- Tớ xin lỗi vì đã thất hứa.
- Đừng nói nữa mà, đi xem phim thôi.
- Ừ

Hắn đòi gọi taxi đến đón nhưng mà nó nằng nặc đòi đi xe buýt nên hắn đành chiều nó. Lên xe buýt thì hết chỗ nên cả hai đành phải đứng. Hắn luôn đề tay đỡ đầu nó vì sợ lỡ có thắng gấp đầu đập vào đầu thì khổ. Nó nhìn hắn cười suốt thời, thương hắn lắm ý. Có lúc xe thắng gấp nhưng không đến nỗi nào mà nó vẫn va đầu vào ngực hắn và ôm luôn, bảo xe thắng gấp quá nó sợ. Hắn nghe thì càng lo lắng cho nó, cảm tiết đi xe buýt. Hình như từ khi quen hắn mặt nó càng ngày càng dày thì phải.

Phim mà bọn nó chọn thì đến tận hai tiếng sau mới chiếu nên hắn đưa nó đi ăn gà – thật ra là nó đang tàng dưới rạp chiếu phim. Đến nơi thì nó nhận trách nhiệm đi order gà với cả nước uống, ở đó có một anh nhân viên khá là đẹp trai nhưng thua hắn một chút. Anh đó còn mở lời chọc nó.

- Em xinh quá, cho anh xin facebook đi anh tặng em một ly trà sữa.

Oai, thật sự là tặng à, tốt quá, chỉ là facebook thôi mà lo gì. Nó lấy điện thoại trong túi ra mở facebook lên thì nó cảm giác sau gáy lạnh toát. Nó quay lại thì thấy hắn mặt hầm hầm kéo tay nó đi.

- Vì một ly trà sữa thôi mà cậu như vậy à, nếu cậu muốn tớ mua tớ mua trà sữa san bằng nhà cậu luôn.
- Nhưng nó là miễn phí mà, chỉ có tài khoản facebook thôi chứ có cho số điện thoại đâu.
- Còn cái à, cậu có từng cho số điện thoại tớ chưa.
- Cậu...cậu ghen à.

- Tớ không ngờ cậu, cậu chỉ là một con heo ham ăn thôi.
- Hức hức, tại sao cậu lại mắng tớ, dù gì tớ cũng cho cậu số rồi còn gì, hức hức, ghét cậu lắm.

Hắn thấy nó khóc thì lung tung không biết phải làm như thế nào, thôi thì đành ngọt sau này rước về nếu không nghe lời thì 'mỗi năm một đũa'.

- Ngoan, heo kia đừng khóc nữa, tớ sai rồi, do tớ ghen lung tung.

Nó nghe thấy hắn nói thì nín khóc hẳn, thấy hắn cũng tội với cả do nó đi cho facebook trai lạ trước mặt bạn trai mà.

- Tớ cũng xin lỗi, do tớ sai.

Hắn nhéo má nó rồi đi lấy gà với với nước. Trà sữa thì vẫn được tặng thêm nhưng là do hôm nay tặng kèm thêm cho các cặp đôi.

- Cậu thấy chưa, thằng cha ấy chẳng tốt với cậu gì đâu.

Nó thấy gà thì mắt sáng trưng lên, quơ lấy gà mà xé ăn.

- Heo kia em không được ăn nữa.
- Hà, tại sao lại không?
- Cậu có nghe tớ nói gì không?
- Hi hi, tớ không nghe thấy. Mà sao lúc này cậu thay đồ lâu thế?

- Hừ, hiệu trưởng đề xuất tố vào đội tuyển bóng rổ quốc gia.
- Thế nào, cậu đồng ý chứ.
- Không.
- Sao vậy.
- Di chứng từ hôm gãy tay trước chưa hồi phục hẳn, sợ luyện tập nhiều sẽ xảy ra vấn đề.
- Ô, tất cả là do tố, do tố mà cậu mới bị như vậy, tố đã gây rất nhiều phiền phức cho cậu phải không?
- Đam mê tố cũng chẳng phải là bóng rổ.
- Thế cậu mê gì?
- Mê cậu được không.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lần đầu tiên ♥

Sao hẳn cứ thỉnh ngập tràn thế, tim nó đập hoài chắc nổ tung quá.

Sau khi ăn xong thì cả hai đi mua bắp và nước vào rạp chiếu phim. Phim bọn nó chọn là ‘Thanh Xuân Của Tôi Có Cậu’, phim rất nhẹ nhàng phù hợp với những người trẻ như nó.

Khi xem xong thì nó vui vẻ lắm luôn, nắm tay nó đi về. Hắn nhìn bề ngoài thì lạnh lùng thế thôi chứ cũng lãng mạn lắm luôn á.

Anh mới vừa bước xuống xe, mở cửa nhà thì một con cún nào đó lao vào ôm chân anh. À nhầm, Nhã Hân. Cô nín nín tay anh.

- Đi bar với em đi, đi uống bia ăn mừng.
- Anh thì không sao nhưng em chưa đủ tuổi họ không cho vào đâu.
- Vậy à, em chưa nghĩ đến. Em thấy trong phim họ đi bar vui lắm. À, em nhớ có một Student Bar ở gần nhà em. Đi với em nha, nha, đi đi mà.
- Ok, bỏ chân anh ra rồi lên xe.

- Zô.

Cô cụng chai với anh.

- Ăn mừng vì em thực sự thoát khỏi thứ tình cảm quái quỷ kia rồi. Không biết tại sao là em chả buồn nữa, tưởng sẽ khóc te tua toi bởi chứ.
- Em...em thật sự không hối hận.
- Không hối hận.

Anh lúc này lại cảm thấy mừng cơ đấy, hay có lẽ là anh thích cô rồi. Không, chắc chỉ là vui vì mừng cho bà chị họ thôi, anh vội vàng phủ nhận.

Cô với anh cụng chai bia corona. Tuy là rượu nhẹ thật nhưng với một con người tử lượng kém như cô cũng say bí ti rồi, còn với anh như chưa uống. Bất giác anh đưa tay sờ lên gương mặt xinh đẹp phúc hậu của cô, bất chợt cười. Anh cồng cô ra xe, nhét cô vào ghế phụ rồi đi qua mở cửa xe ngồi vào ghế lái. Anh cố gắng đi chậm một chút, anh có cảm giác muốn lưu giữ giây phút này lâu hơn. Cô thì ngà ngà say làm bầm với anh.

- Đáng chết, tại sao anh lại đẹp trai thế, đẹp hơn cả cái tên Phong luôn.
- Hừ. Anh nhàn nhạt trả lời cô.

- Anh đẹp trai gì đó ời, làm bạn trai tôi đi.

Cô nói rồi lao tới hôn lên má anh rồi ngồi cười. Anh lúc đó tim đập thình thịch, đâu phải là lần đầu được hôn, à không chỉ là thôm thôi mà. Vì cái thôm đó mà anh phải tập vào lề đường để bình tĩnh lại rồi mới lái xe đi tiếp.

Anh đưa cô lên phòng cho khách, khác với dáng vẻ lúc nãy, giờ cô lại giống một con mèo yên ổn ngủ say trong ngực anh. Anh để cô xuống giường rồi đi ra, nào ngờ cô trong mơ kéo anh lại, quấn quýt như thế nào đó mà anh lại nằm đè lên người cô, môi chạm môi. Cô lúc đó lại bảo nóng kéo kéo cái áo thun lên. Anh gỡ nhẹ chớp chớp mắt.

- Hừ nhé.

Nói thật chứ nếu là thằng khác là nó ôm cô ăn sạch sành sanh rồi đó, ai như anh mới chỉ ăn được phân nửa thôi ☐. Anh cắn nhẹ vành môi nó, đưa lưỡi vào trong đi tìm mật ngọt trong khoang miệng cô, cô lúc đó lại mơ hồ đáp lại anh. Anh di chuyển tay tới áo của cô, kéo lên. Lúc này anh lại nghe tiếng cô nói mơ.

- Mẹ ời, đừng rời xa ba mà, ba thương mẹ lắm đấy, mẹ đừng đi mà.

Lúc đó thì anh mới sực tỉnh, ý thức được bản thân mình đang làm việc gì. Anh không muốn cô phải khó xử, đối với anh cô thật đặc. Có lẽ thực sự anh chỉ xem Mi như là em gái, ngay cả khi chia tay anh cũng chưa từng nghĩ đến Mi, nhưng trong giấc mơ của anh lâu lâu lại xuất hiện cô. Bắt đầu từ ngày mai, anh phải quyết tâm theo đuổi cô cho bằng được.

- A.

Cô vừa tỉnh dậy thì đập vào mắt là khuôn mặt đẹp không tí vết nào đó. Cô còn tưởng đang mơ thấy anh chàng nào trong bộ phim gần đây coi nữa cơ. Chân mày rậm, da trắng, mũi cao, lông mi dày, đôi môi công quyền rũ. Đúng là khuôn mặt tí lệ vàng, ngay cả điều khác chắc cũng chả thể nào hoàn hảo hơn. Nhưng càng nhìn thế nào lại càng quen thế kia, cô chớp chớp mắt và kết thúc bằng giọng hét kinh hoàng.

- Hừ, ngủ đi.

Anh biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn kéo cô ôm vào lòng.

- Tại sao em, em lại ở đây.

Lúc này thì anh mới ngời dậy mặt uất ức.

- Em đã lấy đi lần đầu của anh rồi còn ngây thơ gì nữa. Hôm qua em say bí tỉ rồi cầu xin anh làm chuyện đó, còn lột hết đồ ra nữa chứ. Anh là đàn ông mà, đâu phải bọn gay ngoài kia.

Cô lúc này như được nghe kể chuyện vậy, không nhớ ra cái gì cả. Nhưng cô chắc chắn bản thân dù có say cũng sẽ không bao giờ như vậy cả, cô giương cổ lên cãi.

- Anh lừa em đúng không, em nghe nói lần đầu tiên sẽ có máu. Còn có cả đau nữa cơ mà.

- Em khờ lắm, chán anh đã đem đi giặt từ sáng sớm rồi. Còn việc đau thì họ nói láo thôi, như con muỗi cắn thôi, mà em còn say nữa làm sao mà biết được.

Cô lúc này mới ngẫm lại, đúng thật cô đang nằm trên cái giường chả có chăn. Cô tự cốc vào đầu mình 'Hân ời là Hân, xem mày gây ra họa gì rồi này'. Anh lúc này thì đặc chỉ cười, tài năng của anh nên sớm đạt giải OSCAR rồi. Thật ra là đây là phòng dành cho khách nên anh cũng lười bỏ chăn, ai ngờ việc vô tình đó lại có ích mới hay.

- Giờ em phải chịu trách nhiệm với anh đấy nhá.

- Em...em, hay là xem như chưa từng xảy ra chuyện gì đi, nha.

- Em định chối bỏ thế à.

Anh thực sự tức giận à nha, xảy ra chuyện thế mà cô bảo xem như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Thôi thì cho là cô ngại đi, sau này phải dạy dỗ cô thật đáng hoàng không cô leo lên đầu anh ngồi mất.

- Ghét em

Anh nói rồi đi xuống lầu nấu đồ ăn sáng. Cô thì ngồi nhìn trần nhà, nhìn rất lâu. Có ai như cô không, vừa mới đau buồn chúc phúc cho bạn trai xong thì đã mất đêm đầu tiên.

Anh thì đang ở bếp vui vẻ chiên trứng và nướng bánh mì, ngâm nga hát.

And all my love, I'm holding on forever

Reaching for the love that seems so far

So I say a little prayer

And hope my dreams will take me there

Where the skies are blue, to see you once again my love

Over seas from coast to coast

To find the place I love the most

Where the fields are green, to see you once again my love.

#Mylove.

Lúc anh bày đĩa ra bàn thì cô cũng vừa đi xuống.

- Xuống ăn sáng rồi anh cho nhờ xe tới trường.

Cả hai người chỉ lo ăn, căn bản là không biết mở lời như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.